

ВЕСТНИКЪТ на Реформацията

Година 90

Брой 2/2015

Слово на издателите

Отново е пролет. Природата се събужда от зимния си сън. Макар че зимата, като че ли не иска да отстъпи, пролетта напират, събужда природата и я облича в красива одежда. Птичките летят на воля и огласят въздуха със своите песни. Дърветата се покриват с цветове и свежа листна премяна. Градини и поляни се изпълват с изобилие от най-различни цветя, всяко по своему красиво, и пръскащи аромат. Няма грозно цвете. И най-малкото и скромно цветенце излъчва красота и радва окото и душата.

Тази пролетна картина ни напомня за известното произведение на немския композитор Бетховен – „Природата славослови“, славослови Твореца – Бог. Както казва и псалмистът: „Без говорене, без думи тяхната вест е излязла по цялата земя.“

Така е в природата и колко хубаво би било, ако подобна беше картината и при човеците, венеца на творението. Колко различна е обаче тя! Колко зло и грозота виждаме в поведението и взаимоотношенията на хората. Мнозина се оправдават за поведението си с обстоятелствата. Но ние притежаваме властта да избираме какви да бъдем.

Имало двама братя. Единият бил преуспяващ бизнесмен и общественик, с добра репутация в обществото. Другият бил известен престъпник. Пред входа на съда журналисти обградили втория брат и го попитали:

- Как станяхте престъпник?
- Имах тежко детство. Баща ми беше алкохолик.

Биеше майка ми и мен. Можех ли да стана друг?!

В същото време няколко други журналисти обградили първия брат и го попитали:

- Известен сте с Вашите успехи и добри дела в полза на обществото. Как постигнахте всичко това?

- Имах тежко детство. Баща ми беше алкохолик. Биеше майка ми и мен. Можех ли да стана друг?!

В тази притча е поставен въпросът за социалната среда, в която израстваме, влиянието й върху нас и личните избори, които правим.

Вероятно най-важният избор за всеки един от нас е какъв човек решавам да бъда. Дори в най-трудните условия ние имаме свободата да избираме как да реагираме и съответно какви да бъдем. Може да ни коства много страдания и усилия, но това не отменя факта, че разполагаме с властта на личен избор.

Някои избират житейската философия: „Да ядем и да пием, защото утре ще умрем“ (Исаия 22:13), а други „с постоянство в добри дела търсят слава, почест и безсмъртие“ (Римл. 2:7).

Руският писател граф Лев Толстой обобщил цялата си житейска история в една кратка притча: „Виждам се – разказва той – като един човек, който седи в една лодка и в чиито неопитни ръце са поставени греблата. Оттласнат от брега, аз гребя всред буйната река на живота. Колкото повече идвам в средата на течението, толкова повече хора срещам. Смейещи се, пеещи, шумни хора, всички от които пътуват в една посока. Изведнъж чух сред хаоса на бученето и кипенето на бързия и видях как пред мен един след друг се обръщаше и потъваше житейски кораб.“

Тогава дойдох на себе си и спрях глупавото пътуване. С всичка сила гребях назад, нагоре и накрая излязох от опасното течение.

Брегът, от който се бях отделил, беше живия Бог. Сега се бях върнал отново при Него и в безопасност.“

Господ е създал човека със свободна воля и му дава правото да избира, като Неговият бащински съвет е: „Ето днес положих пред тебе живота и доброто, смъртта и злото (...) Да обичаш Господа твоя Бог, да ходиш в Неговите пътища и да пазиш заповедите Му, повеленията Му и съдбите Му, за да живееш и да се умножаваш и да те благославя Господ твоят Бог (...) Положих пред вас живота и смъртта, благословението и проклетията; затова изберете живота, за да живееш ти и потомството ти. Избери да обичаш Господа твоя Бог, да слушаш гласа Му и да бъдеш привързан към Него, защото това е животът ти и дължината на дните ти.“ (Второзаконие 30:15, 16, 19)

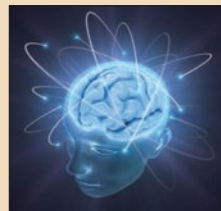
И тъй, изборът е наш.

В Е С Т И Т Е Л на Реформацията

2/2015

- 2** Слово на издателите
- 4** Гледай на Исус
- 5** Стъпалата на развитие към един зрял християнин
- 8** Задоволяване на копнежа
- 13** Да бъдем честни в един нечестен свят
- 15** Честността е най-добрата линия на поведение
- 18** *Брак и семейство*
Упреците убиват любовта
- 20** Сквернословието
- 22** Екстра порция кислород
- 23** От аптеката на природата
- 25** Вегетарианска кухня
- 26** Чужденецът в катедралата „Св. Петър“
- 28** Сътвореният разум“
- 30** Симулация на 1 секунда активност на мозъка

В Е С Т И Т Е Л на Реформацията

орган на църквата
АДВЕНТИСТИ ОТ СЕДМИЯ ДЕН РЕФОРМАТОРСКО ДВИЖЕНИЕ

ул. Св. св. Кирил и Методий №74 1202 гр. София
За кореспонденция: 1000 гр София Пощ. кутия 1202
e-mail: sdarm@abv.bg www.sdarm-bg.org

Излиза 4 пъти годишно

Редактор: Й. Кънев
В списанието се публикуват статии с библейско-религиозно, нравствено-поучително и здравно съдържание и религиозна информация.

ISBN 1312 - 1219

Гледай на Исус

Трогателна картина на първата среща с Исус е нарисувал апостол Йоан. Той вървял по пътя близо до Йордан. Йоан Кръстител обърнал вниманието на своите ученици към Идещия: „Ето, Божия Агнец“ (Йоан 1:36). Те погледнали към Исус, заговорили Го („Учителю, къде живееш?“) и отишли с Него. Погледнали, заговорили и отишли с Него – ето три елемента, определящи повярването.

Който гледа към Исус (не към Неговото портретно изображение, а към самия Него), гледа, както казва апостол Павел, с „очите на сърцето“. Който се заговори с Него (в молитва), не може да не тръгне след Него. Точно копие на портрета на Исус не е оставено. Бог не е искал хората да направят от него (портрета) предмет на поклонение. Но има Негов духовен портрет, ярък, светъл портрет на вътрешния облик на Христос, който ни рисува Евангелието. На него е нужно да гледаме, за да се възпламени сърцето с любов. Само тогава човек ще бъде способен да смени курса и да тръгне след Христос.

Не може да се повярва и да се получи възраждане без да се гледа на Исус, без да дойдем съприкосновение с Него. Но едно поглеждане не е достатъчно. Трябва да се вникне в Него, за да се научи повече.

Йоан споменава, започвайки своето послание: „Това, което видяхме с очите си, което наблюдавахме и ръцете ни попипаха...“ (Йоан 1:1) И по-нататък: „Той е

умилостивение за нашите грехове, и не само за нашите, но и за греховете на целия свят“ (Йоан 2:2).

Гледането на Исус променя човека. Закхей, ниският на ръст евреин от Йерихон, искаше да види Този, Който преобрази неговия колега, събирация данъци Леви, станал след това евангелиста Матей. Закхей се качи на дърво, за да види Исус. Но Исус го видя първи. Тази среща коренно промени живота на Закхей: „Господи, отсега давам половината от имота си на сиромасите, и ако някак съм ограбил някого, връщам четирикратно“ (Лука 19:8). Ето, това е, което Евангелието нарича „обръщане“.

Ние се уподобяваме на тези, с които общуваме. Имах мирен, тих познат, който усвои навика на своя злоезичен другар. Вместо да му повлияе положително, той самият попадна под негово влияние. Писанието учи да бягаме от такива другари, ако не приемат изобличение. Не напразно гласи мъдрата поговорка: „Кажи ми с кого дружиш, за да ти кажа какъв си.“ Ето защо ни е нужна тясна дружба с Исус. Гледането към Исус променя нашия кръгзор. „Ние всички, с открито лице, като в огледало, гледаме Господната слава, преобразявайки се в Неговия образ, както от Духа Господен.“ (2Кор. 3:18)

Личното съприкосновение с Исус означава начало на служене. Андрей, поглеждайки към Исус, Го последва с брат си Петър. Филип привлече Натанаил. И ние имаме

само една цел: да привлечем читателите към Исус, да установят върху Него своя поглед, да Го обикнат, да се покаят пред Него и да спасят душата си. Промяна на религията без променяне на живота е напразно. Само Христос може да поправи живота.

Един вярващ се опитал да убеди свой познат в необходимостта да приеме Христос. „Да, аз съм християнин“ – оправдал се познатият. Вярващият положил ръка на рамото му, погледнал го в очите и казал: „Приятелю, ти не миришеш на християнин. От тебе се носи дъх на алкохол и цигари...“

За този, който има общуване с Исус, няма нищо в живота трудно и невъзможно. Всичко става светло и радостно: и трудът и всяко друго дело. Общението с Христос сгрява душата, прогонва страха, трогва и радва сърцето. Голямото нещастие за християнина – да изгуби общението си с Христос. Затова Писанието учи: „Пребъдвайте в Него!“ Само вървейки след Исус можем да достигнем блажената вечност.

*Да гледаме на Исус – е нашето щастие
и спасението ни, ако вярваме
ний.*

*Който смирено в молитва
идва при Бог, както при участие,*

*не ще се бои ни от опасност,
ни от тъми.*

Стъпалата на развитието към един зрял християнин

С. Шалбот

По време на първата световна война един млад човек на име Вилхелм служил като офицер в германската армия. Произхождал от вярващо пасторско семейство, но нямал много влечение към Бога. При настъплението към Вердюн той седял през пауза в сражението с приятеля си. Разказвал на другаря си мръсен виц, но той не могъл повече да се смее на него, защото в следващия миг бил улучен от парче от вражеска граната в сърцето и паднал мъртъв. Тогава следните мисли проблеснали като светкавица у младия офицер: „Той ще трябва да застане пред Бога“ и „ако бяхме седнали от другата страна, сега аз щях да бъда на неговото място и щях да бъда завинаги изгубен.“

Скоро след това той влязъл с един Нов завет в ръката в една стара френска селска къща, паднал на коленете си и се помолил на Бога: „Господи Исусе, в Библията пише, че Ти си дошъл, за да спасиш грешници. Аз съм един грешник. Не мога да ти обеща нищо за в бъдеще, тъй като имам един характер... Но Господи Ис-

усе, аз се предавам на Тебе от главата до нозете. Прави каквото искаш с мен!“ Във връзка с това по-късно казвал: „Тогава нямаше пукот, нямаше голямо движение, но когато излязох, бях намерил един Господ, комуто принадлежах.“ (Вилхелм Буш, Исус наша съдба)

Неговият по-нататъшен живот свидетелствал, че чрез Божията благодат е станал нов човек. До края на живота си действал като проповедник на евангелието преди всичко сред младежите и е завел много от тях при Исус.

Три важни стадии на развитие на един християнин

Тази история ни онагледява как става едно новораждане чрез Светия Дух. Святото Писание употребява за това картината на раждането на едно дете.

„Затова, ако някой е в Христос, той е ново създание. Старото премина; ето, всичко стана ново.“ (2 Коринт. 5:17)

Следователно духовното развитие на един човек може да се раздели на три стадии, които са

подобни на естественото развитие на едно дете:

1. Развитие преди раждането (бременост);
2. Раждане;
3. Растене.

1. Развитие преди раждането

Как започва един нов живот? Исус казва: „Семето е Божието Слово“ (Лука 8:11) и „в Него бе животът“ (Йоан 1:1,4). Както животът на едно растение е в неговото семе, така животът на душата се съдържа в Божието слово. Бог каза. Това беше средството, чрез което Бог извика всичко на живот.

Чрез същото слово Той създава и новия живот.

Чрез слушане Божието слово пада едно семе в душата ни, което започва да действа. Този новосъбуден копнеж можем да определим като началото на духовния живот или като една духовна бременност. Съвестта ни се пробужда и ние осъзнаваме колко зли и изгубени сме. Тогава сме готови да извикаме като блудния син:

„Татко, съгреших против небето и пред тебе.“

Една картина от „Пътешественикът“

В известната книга „Пътешественикът“ на Джон Бънян това е представено по следния начин: „Грешникът на име Християн чрез четене на Библията осъзна колко е изгубен. Така той напусна града Погибелово (света) и тръгна на път към светия град. На раменете си носеше много тежък товар и почти затына в тинята на отчаянието. Но не се остави нищо да го отклони от целта му. При по-нататъшното си пътуване Християн стигна до кръста, където най-после се освободи от товара на греха и можа да продължи по тесния път към небето като нов и свободен човек.“

Тази част от пътя до кръста, където човекът намира опрощение, може понякога да бъде различно дълга. Може да се касае, както при разбойника на кръста, за няколко минути или както при Никодим за години.

Но Исус ни уверява: „Искайте и ще ви се даде; търсете и ще намерите; хлопайте и ще ви се отвори.“ (Матей 7:7) „Който дойде при Мене, никак няма да го изпъдя.“ (Йоан 6:37)

2. Раждането

„А на онези, които го приеха, даде право да станат Божии деца, сиреч, на тези, които се родиха не от кръв, нито от плътска похот, но от Бога.“ (Йоан 1:12, 13)

Новорождение – една рядка опитност

„Новорождението в днешно време е рядка опитност.“ (Библ. коментар, с. 376 (нем.))

Поставя се въпросът: Защо? Не може ли да се приеме, че с кръщението автоматически човек преживява и новорождение? „Само Христовата благодат предава на душата живот. Без Христос кръщението е като всяко друго религиозно действие една форма без стойност.“ *Животът на Исус*, с. 164 (нем.)

„Не всички имена, които са записани в църковната книга, са записани и в Книгата на живота на Агнеца (...) Имената им са записани в регистъра; но в сърцето им не се е извършило делото на благодатта.“ *СЦ*, т. 5, с. 290

Защо толкова рядко се срещат хора, които са както кръстени, така и новородени? „Мнозина опитват да се подобрят като отстранят този или онзи лош навик. Надяват се по този начин да станат християни. Но те започват на погрешно място; трябва да започнат със сърцето.“ *Христови притчи*, с. 94

„Но който изпита в себе си Христовата благодат, той получава като подарък един нов морален вкус, така че обича подобния както Бога.“ *РХ* 21.06.1892

Как може един човек да се новороди?

Това беше и въпросът на Никодим при нощния му разговор с Исус. В отговора на Исус се намира едно въведение стъпка по стъпка: „И както Мойсей издигна змията в пустинята, така трябва да бъде издигнат Човешкият Син, та всеки, който вярва в Него да не погине, но да има вечен живот.“ (Йоан 3:14, 15).

„Човешката душа не се просвещава чрез спорове и разисквания. Трябва да гледаме на Спасителя и да живеем. Никодим възприе поуката и я отнесе със себе си. Той започна да изследва Писанията по един нов начин, не за разискване върху някоя теория, а за да получи живот за душата си.“ *Животът на Исус*, с. 128

Известният английски проповедник на 19-то столетие Ч. Спърджън пише за своята опитност: „Мисля, че ако съзнавах, че всичко, което трябваше да направя, за да живея, беше това – да гледам към Христос, ако действително бях разбрал, че нищо не трябва да чувствам или да извърша, а само да почивам в извършеното дело и да приема от Божието милосърдие, това което Христос е извършил – мисля, че ако бях разбрал тази истина, по-рано щях да намеря мир с Бога.“ Ч. Спърджън, *Видяхме славата Му*, CLV, 1987, с. 217

Потърси ли ти вече Исус „през нощта“ и прие ли Го като твой личен Спасител? Отдаде ли Му се безрезервно – от глава до пети?

Възможно ли е незабавно опрощение?

Мислиш ли ти, че поради твоите грехове не можеш да дойдеш при Него? „Но ако не си готов да дойдеш при Исус (такъв, какъвто си) и да признаеш, че Той върши всичко – ако мислиш, че най-напред трябва сам да направиш няколко крачки и да извървиш известно разстояние и тогава Бог ще те срещне – то това е точно както жертвата на Каин.“ *Вяра и дела*, с. 76 (нем.)

„Тук мнозина грешат: те не вярват, че Исус съвсем лично им прощава.“ *Пътят към Христа*, с. 37

„Щом един грешник приеме Христос с вяра, в същия миг му се прощава.“ *Библейски коментар*, с. 371

Сигурността на приемането

Сигурен ли си в твоето приемане от Бога? Който е роден от Бога, няма да остане в незнание относно това. Защото „самият Дух свидетелства заедно с нашия дух, че сме Божии чада.“ (Римл. 8:16)

„Надеждата за вечен живот трябва да бъде добре основана. Тя е нещо, което трябва да бъде затвърдено между Бог и вас за вечността. Обратно, една несигурна надежда ще донесе вашата гибел.“ *СЦ*, т. 1, с. 183

3. Растене в Христос

Раждането отбелязва не края, но началото на християнската опитност. Точно както едно новородено дете християнинът трябва да расте. Както се изгражда една сграда, така и той трябва да се изгражда духовно, да изгради един христоводобен характер.

Както в природата, така и в Божието царство, невъзможно е живот без растене. Едно растене трябва или да расте, или да умре. Подобно на него се развива и християнският живот – тихо и незабележимо, но постоянно. На всяко стъпало може да бъде

съвършен, но Божията воля е постоянно да напредва.“ *Картини от Божието царство, с. 49*

Как можем да растем?

а. Чрез общуване с Христос

„Растенията и животните растат не поради своята собствена загриженост, желание или усилие, но чрез приемане на това, което Бог е определил да служи за поддържането на техния живот. Детето не може чрез желание или собствена сила да прибави и милиметър към своя ръст. Нито пък вие можете чрез желание или собствено усилие да си осигурите духовно растение. И растението, и детето растат само като получават от околната среда онова, което е необходимо за живота им – въздух, слънчева светлина, храна и вода. Каквото се тези дарове на природата за животното и растението, това е и Христос за тези, които Му се доверяват.“ *Пътят към Христа, с. 70*

„Нашето растение в благодатта, нашата радост, нашата полезност – всичко зависи от връзката ни с Христос.“ *Пътят към Христа, с. 71*

Тази връзка може да се запази, като си отделяме време за нашия най-ценен Приятел. Прекарвай всекидневно определено тихо време с Него! Говори с Него за всичко, което те вълнува и слушай какво Той има да ти каже чрез Словото Си: „Пожелавайте, като новородени младенци, чистото духовно мляко, за да пораснете чрез него към спасение.“ (1 Петр. 2:2)

б. Чрез всекидневно подчиняване нашата воля на господството на Исус

„Истинско осветение (...) означава нищо по-малко от всекидневно умиране на собственото его и всекидневно подчиняване на Божията воля.“ *СЦ, т. 4, с. 327*

в. Чрез предаване по-нататък на полученото

„Част от Божия план за растеж е общителността. Християнинът трябва да добие сила като укрепява други. „Който пои, сам ще бъде напоен.“ Това не е само едно обещание – това е Божествен план, закон, чрез когото Бог предвижда

потоците на благотворителността, подобно на дълбоките води, да се поддържат в постоянен кръговрат, като постоянно се връщат в техния първоизточник. В изпълнението на този закон лежи тайната на духовното растение.“ *Библейски коментар, с. 469*

Запечатани за вечността

Божии верни ще бъдат запечатани. Как се запечатва? Нещо, което не трябва повече да се променя.

За да може християнският характер да бъде запечатан, трябва да достигне такава зрялост, че да е подобен на Исусовия характер. Чрез всекидневно общение с Исус Неговите качества „любов, радост, мир, дълготърпение, благодат, верност, кротост и себеобуздание“ (Гал. 5:22) са станали негово естество. Със запечатването Бог ще потвърди техния характер и ще го запази непроменен за небето. Бог да ни помогне да принадлежим към тях! □

Задоволяване на копнежа

Всички живеем с копнежи. Само от това как се отнасяме с тях и накъде ще се насочим поради неизпълнените ни копнежи, се определят нашите решения и действия.

Беше ясна, ледено студена и много тъмна нощ, когато един кораб с 22,5 мили в час пореше Атлантическия океан. Тогава високо на мостика някой забеляза нещо, което беше още по-тъмно от нощта. „Айсберг точно пред нас“ – извика Флиит. От този момент нататък само още 37 секунди отделяха повече от 2200 души от катастрофата. Когато първият офицер даде командата: „Рулерът силно към борда! Машините с пълна сила на заден ход!“, беше вече твърде късно. Корпусът на кораба беше разкъсан от айсберга по дължина най-малко 100 метра. Три часа след сблъсъка гордият „Титаник“ лежеше на дъното на морето.

73 години трябваше той да почива там неоткрит. И вероятно все още щеше да лежи скрит на дъното на морето, ако един не го беше обхванал копнежът: Роберт

Балард искаше непременно да намери „Титаник“ и неговите потънали съкровища. Тази мисъл обхвана здраво изследователя. Той вложи цялата си енергия в това – 13 дълги години той търсеше напразно „непотомия“ луксозен лайнер. 13 години изпълнени с работа и големи усилия. 13 години изпълнени с дипломатически шахматни ходове и техническо усъвършенстване на своя подводен екипаж. 13 години изпълнени с неуспехи и проблясъци и фактически на 1 септември 1985 г. Балард откри на 4000 метра дълбочина „Титаник“. В своя доклад той писа: „Мечта на целия ми живот беше да намеря този голям кораб и през последните 13 години този копнеж никога не ме е напускал.“

Чувствен, мощен, бездънен

Дълбоко в артериите ни пулсира копнежът: искаме да живеем, да вкусваме, да се изчерпваме. Този копнеж ни е подарен, но многократно незадоволен. Това е прастарият копнеж по щастие и успех. Потребностите да имаме нещо, да бъдем някой и да се наслаждаваме. Тук е и копнежът

към общуване, който ни изпълва и дава смисъл. Копнежът към приключения и радикализъм. Копнежът за докосване и интимност. Копнежът по духовност.

Някои отрязъци от нашия живот вземат един неподозират обрват или изпитваме внезапен разрыв, защото мислим, че липсва още нещо. Понякога копнежите ни карат в задънени улици, но може би и в свобода. Те могат един живот, който е здраво на пистата, да го изхвърлят от пътя или да го доведат до правилния път. Това решава всеки сам.

Незадоволени копнежи могат да ни вкарат в ситуации, в които всъщност никога не сме искали. Могат да ни подведат към това да бъдем слепи за реалността; да изхождаме от това, че работата никога няма да се узнае. Но често незадоволените копнежи са като голям пожар, когато влезе кислород, всичко избухва в пламъци.

Жажда за живот

Всеки се опитва някак си да надиграе вътрешната празнота, която чувства. Малцина понасят дълго вакуум. Въпросът само

е: с какво изпълваме душата си? Какво допускаме да влезе? Всяка празнота развива едно невероятно всмукване. Това всмукване, за съжаление, привлича неща, които само видимо запълват. В действителност те ни издълбават най-вече напълно и при това демонтират не рядко стойности и идеали, които някога сме държали високо. Но преди всичко тези неща не могат едно: да задоволят нашия глад и жажда за живот.

Исус среща веднъж една жена (Марк 5:25-28), която беше подтиквана от един голям незадоволен копнеж. От 12 години тя страдаше от тежко кръвотечение. Беше се лекувала при много лекари и беше издала за това целия си имот, но без никаква полза. Напротив: страданията ѝ още повече се бяха влошили. Сега тя се провря в навалищата отзад до Него и докосна дрехата Му, защото си каза: „Само да се докосна до дрехата Му, ще оздравея.“

„И начаса престана кръвотечението ѝ, и тя усети в тялото си, че се изцели от болестта. И веднага Исус като усети в Себе Си, че излезе от Него сила, обърна се всред народа и каза: „Кой се допря до дрехата Ми?“ Учениците Му казаха: „Ти виждаш, че народът Те притиска и казваш ли: „Кой се допря до Мене?“ (...) Всички Го уверяваха, че не са, но Исус настояваше: „Някой се допря до Мене, защото аз усетих, че сила излезе от Мене.“

„А жената уплашена и разтреперана, като знаеше станалото с нея, дойде и падна пред Него и Му каза цялата истина.“ (Лука 8:45, 46; Марк 5:31-33)

В търсенето

За да уталожим копнежа, често трябва да вървим по трудни и самотни пътища. Те не рядко приличат на мострата, която намираме в тази история. Тичаме от един към друг, изхарчваме средствата си и накрая ни става по-зле вместо по-добре. Това, което липсваше на жената, не беше дреболия. Не се касаше за двуседмичен грип. В продължение на дванайсет години вече тя страдаше от болестта си дълго

време, през което човек минава през много долини. Болестта ѝ, кръвотечението, е наистина една неточна медицинска диагноза, но във всеки случай беше гинекологичен проблем, който обредно я правеше нечиста. Всеки предмет, върху който седеше, беше нечист. Всеки, когото докоснеше, се считаше за нечист. Към това идваше хроническата загуба на кръв, която вероятно водеше след себе си малокръвие. Това отново предизвикваше телесна слабост. Тя не може да се движи нито свободно, нито необременена. Дванайсет години тя не можеше да прегърне никакви близки, без да ги обременява. Към това идваше духовният аспект. Тъй като беше нечиста, тя не можеше да участва в богослужението в храма. Просто не можеше да отиде там за молитва, да принесе жертва или да моли за помощ. Цялото ѝ съществуване – телесно, социално и духовно – беше пострадало.

Незадоволени копнежи могат да променят личността ни, излъчването ни и духовния ни живот. Тогава се повдигат въпросите: Има ли Бог нещо против мен? Защо трябва така дълго да нося тежката болест? Наруших ли нещо?

Жената не остави нищо неопитано, за да намери изцеление. За щастие тя беше заможна, защото само богати хора можеха да си позволят лекари. След дванайсет години парите ѝ всъщност бяха изхарчени за скъпоструващи лечения. Евангелистът Марк установява, че тя стоеше без един цент.

Тя беше чула за Исус и успяла да разбере, че Той лекува много болести. Тогава покълна надеждата. Човек може живо да си представи, че тя беше силно заинтересована да дойде в контакт с този мъж. Но какво да направи? Да отиде при Исус и да Го помоли за помощ? Това беше напълно невъзможно! Никоя еврейска жена не можеше да отиде при чужд мъж и да го помоли за нещо. Освен това, тя

би направила обредно този мъж нечист. Не би ли могла да помоли съпруга си, брат или приятел, най-малкото да каже една добра дума за нея? Не, тя беше изоставена напълно сама. И така, тя състави един достатъчен дързък и съвсем опасен план. Тя се вмъкна в множеството от хора, което нетърпеливо чакаше на брега на Генесаретското езеро да дойде лодката с Исус.

Тук вече не липсва нищо

Устремена към целта, тя се провира всред множеството зад Него. Навсякъде хора, тук е притисната и избутана, постоянно тя докосва някого. Изведнъж е съвсем близо до Него. Сърцето ѝ тупти до шията. Сега тя може да улови Исус – но тогава е изтикана настрана и отново е с няколко метра отдалечена от Него. Отново си пробива път, промъква се покрай двама, трима души и след това тя е фактически само на една крачка зад Него. Тя не вика за помощ, просто протяга ръката си и за миг докосва Исусовата дреха – задоволена!

Това е моментът, в който всичко се променя. Съвсем дълбоко тя чувства, че кръвотечението престава! Как може да бъде? Дванайсет години от живота ѝ минават край нея набързо като филмова лента и тя забелязва: Сега е настъпило ново време. Тук вече нищо не липсва! Намерих това, което така дълго търсих. Какво щастие!

И докато жената чувства този щастлив момент, Исус забелязва „че от Него е излязла сила. И Той се обръща и пита: „Кой се допря до Мене?“ Учениците Му намират този въпрос за достатъчно досаден. При този натиск те не разбират нищо от това. И докато всички уверяват, че не са, Петър заявява ясно, че наистина е абсурдно тук определен човек да бъде открит. „Наставниче, народът Те притиска и гнети, а Ти казваш: „Кой се допря до Мене?“ Но Исус настоява на това: „Някой се допря до Мене, защото аз усетих, че сила излезе от Мене.“ (Лука 8:45, 46)

Изведнъж настъпва известно напрежение във въздуха и на всеки е ясно: Исус иска този да се обади и да се изповяда открито. И тогава това се откъсна от тази жена: Вече напълно готова от не-обикновената си опитност, тя се хвърля долу пред Него и Му разказва цялата история на страданието. Исус я изслушва. Сега тя е свободна. Може свободно да говори, чиста е, очистена. „Липсваше ми нещо, търсих го навсякъде и сега го намерих.“

Сила, която докосва до най-вътрешното

Нашият копнеж ще бъде само тогава задоволен, когато една сила от вън ни докосне до най-вътрешното. Исус иска личен контакт с онзи, който получава Неговата сила. Той иска да говори с него.

Кое задоволява вашия копнеж? Кое лекува сломеното ви сърце? Кое лекува ранения ви дух? Ако се касае за телесна помощ, по правило знаем какво трябва да се прави. Има множество добри специалисти. Но кое задоволява нашите сърдечни копнежи?

При Исус виждаме, че лечебното средство за сърцето е едно просто изречение, което достига до душевните дълбини на една копнееща личност. Това е едно ключово изречение. Едно изказване, при което се прави „кликване“, което докосва най-дълбоките духовни и психически проблеми – конфликтите, страховете, вината, отчаянието, копнежа. Исус даде на жената три окуражения. Първото: „дъще“. Това трябва да я е докоснало до дъното на сърцето. „Дъще“ означава: Отсега ти си член на Моето семейство. „Дъще“ ще рече: Аз те обичам. Аз те познавам. Твоето доверие те свързва с Мен. Моята сила, която ти току що усети, е в тебе и ще остане в тебе.

Като второ окуражение Исус каза: „Твоята вяра те изцели“. Интересно нали? Мнозина мислят, че докосването до дрехата я изцели. Не беше улавянето за дрехата. Имаше много, които идваха в съпрекосновение с Исус – явно без да изтече сила и копнежите им да бъдат задоволени. Изпълненото с копнеж улавяне за дрехата обаче беше една убеденост от вяра. „Твоята вяра“ – каза Исус.

Твоето лично, възложено на Мен упование, не друго. То те изцели.

Исус знаеше, че жената сега щеше да живее един напълно нов живот, но Той видя също, че в този нов живот я очакваха и съпротивления и трудности. И в един променен от Исус живот се появява чувството: Тук липсва още нещо. Затова Той ѝ даде още нещо трето за по пътя: „Иди си с мир!“ Това, от една страна, е обикновения еврейски поздрав за довиждане „шалом“, и все пак е нещо повече. Той изцели социалните ѝ отношения. Той ѝ каза: Ти вече не си нечиста. Можеш пак да живееш с другите. Разделящото е отнето. Позорът ти е надвит. Можеш да се върнеш към твоите социални отношения.

Жената получи това, което никоя сила в света не можеше да ѝ отнеме и която надхвърляше далеч разума: Божия мир. И малката фраза „Бъди здрава от твоето страдание“ означава: „Твоят копнеж е задоволен!“

Ставане продуктивен

Каквото и да е нашият незадоволен копнеж, ние се нуждаем от словото на Исус, при което то дълбоко в нас „кликва“ Божествената сила, която задоволява нашия копнеж.

Даден копнеж ни подтиква. Може би в продължение на 12 години. Ние търсим: едно загубено съкровище, здраве или отношение. Не се успокояваме, нямаме мир, по-скоро ставаме продуктивни. Бог желае да задоволи нашия копнеж. Самият Исус казва: „Аз съм хлябът на живота. Който дойде при Мене, няма да гладува, и който вярва в Мене, няма да ожаднее“. Явно, тук вече няма да липсва нищо! □

Претоварен ли е МОЗЪКЪТ ТИ?

Джонатан Тилер

Науката едва сега започна да разгадава чудото на човешкия мозък. Можете ли да си представите един автомобил, който може сам да се поправя или автоматически отново да се сглоби, за да пътува още по-ефикасно и по-бързо? Какво би станало с една машина, която постоянно развива нови функции и подобрява постижението си? Точно такава машина имаме ние в нашата глава. Тя работи с такава скорост, че една състезателна кола от Формула-1 в сравнение с нея действа като охлюв. Ако разберем тази чудна машина, ще бъдем в състояние да използваме пълния потенциал на нашия разум.

Ти си това, което мислиш! Този принцип намираме дори в Свещеното Писание: „*Защото каквито са мислите му в душата му, такъв е и той*“ (Притчи 23:7).

Тази поговорка произлиза от един много мъдър мъж – но фактически възможно ли е човек да стане това, което мисли? Възможно ли е да ограничим нашия потенциал, понеже не искаме да вярваме, че действително можем да постигнем нещо изключително?

Погледнете този стих: „*Повече от всичко друго що пазиш, пази сърцето си, защото от него са изворите на живота*“ (Пр. 4:23). От твоя ум произлиза всичко това, което съставлява живота, който водиш. Може да изглежда така, като че ли обстоятелствата оформят живота ти. До известна степен това е вярно, но как ще обясниш това, че има както радостни хора, които живеят в концлагер, така и нещастни хора, които живеят във вила? Щастието

всъщност е почти изключително в главата – въпрос на мислене. Навсякъде около нас има нещастни хора, които мислят: „Ако само имах просто тази или онази работа, или онази къща, или онази кола, тогава най-после ще съм наистина щастлив!“ Но когато имате все пак работата, която все сте желали, вие пак сте нещастни, понеже колегите не ви се нравят – или поради някоя друга причина. Щастие и доволство произлизат преди всичко от нашата умствена нагласа.

Какво можем да научим от наутилиуса

Нервната система на калифорнийския морски заек, вид наутилиус, беше предмет на изследване, което трябваше да доведе до едно по-добро разбиране на протичането на процеса в собственото ни тяло. При изследването охлювите с помощта на електрошок бяха тренирани на това да се държат далеч от една водна струя. Нервите връзки на животните бяха изследвани преди и след установяване степента на овлажняване. При това се установи, че връзките между нервите бяха станали двойно по-големи и се бяха увеличили по брой. Беше се образувал нов нервен път, който се развиваше с пълна сила. Когато този път беше налице, достатъчна беше само една обикновена водна струя без електрошок, за да си спомни охлювът и да се дръпне назад.

Хубаво и добре, но ние не сме наутилиус. Какво означава това за нас? То означава, че всичко, на което сме изложени или се излагаме, създава нервни пътища, които

по-късно отново стават активни. Създаваме си спомени за живота. Следващият стимул, който съответства на даден спомен, освобождава това и ни подарява или едно приятно чувство, или ни прави да реагираме страховито или гневно. Много хора изпадат в носталгия, когато минат покрай някоя хлебопекарна и им замирише на пресен хляб или на сладкиши.

Колко често се случва, че някой познат много се е възбудил за нещо, което ти казваш или си направиш, и ти дълго не можеш да разбереш защо? Вероятно това е една научена реакция за подобно събитие в миналото, въз основа на което един специален нервен път реагира. Гневната реакция може в действителност съвсем да няма нищо общо с твоите думи или действия, но ти при обстоятелствата си развързал един съзнателен или несъзнателен спомен.

Автострадата към надеждата

Преди сега да стовариш вината за всички твои емоционални реакции върху миналото ти и да твърдиш, че не можеш другояче, освен да реагираш, когато определени неща те безпокоят, мисли за следното: когато една реакция е научена, след това човек може и да я намали и вместо нея да научи друга реакция. Хора с фобии (страхови смущения) са изоставили реакциите си на страх или дори са ги превърнали в положителни реакции, след като при едно лечение са се освободили от своя страх. Умът притежава учудваща способност да се променя и отново да „прекара кабел“. Това се определя като невропластичност.

В продължение на столетия се вярваше, че развитието на мозъка завършва след детството и след това не може да се променя. Междувременно това е научно опровергано. Все повече резултати от изследвания показват, че мозъкът е извънредно способен към приспособяване и гъвкав и по учудващ начин може отново да изнамери.

В своята книга „Нов старт в главата: как мозъкът сам се репарира“ Норман Дойдж описва някои учудващи качества на мозъка за приспособяване и промяна. Той описва как изследователи в областта на невропластиката въз основа на това са помогнали на сляпо родени хора с помощта на камера, на компютър и специален Pad, който стимулира главата чрез вибрации да виждат триизмерно. Компютърът получава картина от камерата и я превръща в една неясна (с размазани контури) картина, която се изпраща на Pad. Тези стимулатори след това вибрират силно, слабо или изобщо не, и така представят черно, бяло и различните степени на сивото. След известно време мозъкът започва да преработва информацията по напълно подобен начин, както преработваме двуизмерните електрически сигнали, които нашите очи изпращат към мозъка. Превръщайки сигналите от стимулиращия Pad в триизмерна картина, слепите са в състояние да възприемат достатъчно подробности, за да познаят хора и да отблъснат толпа, която е хвърлена към камерата. Най-вълнуващото в това е не толкова, че слепите могат да „видят“, но че мозъкът им започва да „вижда“, като използва за това дялът, който всъщност е отговорен за съприкосновението.

В книгата се описва и опитността на един пионер в областта на невропластиката, Паул Бахи-Рита, чийто баща вследствие на тежък мозъчен удар осакатява. Не е имало никакви изгледи за подобрение на състоянието му. Чрез няколко необикновени рехабилитационни техники – например научаване лазенето преди бягането – баща му постепенно бавно възвърнал способностите си. Научил се отново да говори и да се храни. Като седем години след инсульта до смър-

тта си от сърдечен инфаркт преподавал в училище, работил, пътувал и изкачвал планини. При аутопсията след смъртта му намерили старото седемгодишно нараняване от инсульта и открили, че тези 97% от нервните пътища между неговия мозъчен ствол и гръбначния мозък били разрушени.

Още по-рано учените откриха, че определени зони в мозъка са във връзка с определени функции. Когато при даден човек зоната за определена способност е повредена, често тя бива изгубена. От това учените заключават, че мозъкът притежава една здраво сглобена структура. Ако една зона е повредена или дадена способност е загубена, невъзможно е отново да се възстанови. Впрочем с течение на годините по-късни резултати показаха, че мозъкът притежава способността да компенсира загубите и дори определени функции да ги премести в други зони, когато същинската твърдо установена зона е разрушена, повредена или отстранена.

Защо функционира това?

Фактически логично е, че нашият Създател е планирал нервната ни система по този начин преди всичко, когато се види как е организирано кръвоснабдяването на мозъка. Кръвта достига в него по различни пътища от сърцето и се влива заедно в един вид шлейф, наречен кръг на Уйлис (circulus Willis). Оттам артериите се разклоняват и снабдяват различните части на мозъка. Ако една вливаща се артерия или част от кръвообращението е преградена, кръвният поток може да компенсира това от друга посока, за да не се прекъсва кръвоснабдяването на мозъка. Един Бог, който е надарил нашия мозък с такива чудни качества, явно е намерил за добре, нашият мозък да може наново да се конструира, за да компенсира изгубените способности, даже да развие нови – дори когато неговата фаза на растеж наистина е отминала. Не е лесно един стар мозък да се научи на един нов трик: но това не е лесно и при млад!

Да, напредък е възможен!

Какво означава всъщност всичко това и има ли нещо общо с моя живот? Добре, че питаш! Принципно се казва, че някои неща ни се отдават, а други много трудно, че ние обаче можем да вършим не само нещата, за които изглежда, че сме перфектно пригодени. Понякога полагаме всички усилия и въпреки това не успяваме, да извършим това, което сме предприели. Тогава мислим, че няма смисъл повече да опитваме, защото „просто не го можем“. В действителност нашият мозък се развива тъкмо чрез това, че отново и отново го поставяме на проба. Така се създават нови връзки.

Кое спъва много хора?

Рокмузиката разкъсва нервните клетки и техните връзки. Възниква един объркан хаос и те повече не са контролируеми. Може би си чувал вече, че класическата музика се препоръчва като помощ при обучението, защото редът и симетрията на тази музика помага за това да се изградят здрави, добре функциониращи нервни връзки в мозъка, които са безусловно необходими за учене и спомняне. Телевизия, филми и видео игри изключват центъра за логическо мислене във фронталния дял на мозъка. Те снижават концентрацията и правят много трудно да се учи или да направи нещо за неговите сиви клетки.

Нашият ум и нашата интелигентност се развиват съобразно начините, по които всеки ден ги упражняваме. Много различни неща, между тях и мисли, влияят на функцията на мозъка.

Как ми помага това знание за по-голям успех в живота?

Вярно е, че някои неща ангажират повече време и изискват повече съзряване, но най-накрая ние ставаме това, с което храним ума си и на каквото го възпитаваме.

Същият принцип ни казва стихът, когато по-горе прочетохме: „Защото каквито са мислите му, такъв е и той.“ Един малък съвет: Библията е най-добрата книга да тренираш ума си и да подобриш интелигентността си.

Да бъдем честни в един нечестен свят

Един честен човек не измамва другите, казва истината, искрен е и е неподкупен. Честност означава, че човек се отказва да лъже, да краде или по някакъв начин да измамва.

Нима може днес някой още да притежава всичките тези качества и при все това да има успех в този свят – или само да преживява?

Библията твърди, че човек може да бъде честен спрямо Бога и хората. Дори в един нечестен свят един честен човек може да има успех. Затова библейското напътствие за финансов успех започва с Божието благословение.

А това са някои принципи, които определят това поведение:

- **Доверяване, уповаване на Бога и покоряване на Него.** Всяко увещание за честност трябва да бъде придружено със съвет да се уповаваме на Бога, а не на себе си.

Когато някой е честен пред Бога и хората, ще почувства закрилящата ръка на Бога и ще види, че нуждите му ще бъдат задоволени.

Към това една мъдрост в Библията гласи: „Праведният яде до насищане на душата си, а коремът на нечестивите не ще се задоволи.“ (Пр. 13:25)

- **Всичко принадлежи на Бога** Всичко принадлежи на Бога. Поради това всяка печалба, която осъществяваме, води назад към употребата на материал и енергия, които Бог ни дава.

Ние сме само управители на това, което Бог е създал и е предоставил на нас хората за ползване. Това ще рече, че Бог има правото да ни дава указания как да уреждаме нашето икономическо положение.

- **Да запазваме правилните приоритети в живота** Исус казва: „Не можете да служите на Бога и на мамона“ (Матей 6:24), където „мамона“, естествено, се отнася за една прекалена любов към парите.

- **В този свят няма трайна сигурност** Исус казваше на хората да не си „събират съкровища на земята“ (Мат. 6:19). Той съветваше, че ние живеем в един свят, в който „молец и ръжда прояждат (тези съкровища) и където крадци подкопават и крадат“ (ст. 19) Исус съветва хората да събират духовни съкровища. Те са с трайна стойност.

- **Да не копнеем за материални неща** Десетата заповед ни казва да не пожелаваме нищо, което принадлежи на друг. Едно такова пожелаване е сравнено с идолопоклонство (Колосияни 3:5). Поради това алчност или силен копнеж по материални неща са така дефинирани (като идолопоклонство), защото изместват Бог и духовните принципи в нашето мислене.

- **Не кради** Осмата заповед е абсолютно еднозначна.

Тази заповед в днешно време е от голямо значение. Не би имало финансови нарушения, никакъв грабеж, никаква кражба, ако хората биха се придържали към тази заповед. Не би имало нужда от разните сложни заключващи устройства и алармени системи.

- **Да не се лъже за нито една изгода** Ако деветата заповед, която забранява да се лъже, се следваше в деловия живот, не би имало никаква измама, мошенничество, ощетяване.

Този вид нечестност допринася както за разрушение на обществото, така и на отделната личност. В Притчи се казва: „Хляб, спечелен с лъжа, е сладък за човека, но после устата му ще се напълнят с камъчета.“ (Пр. 20:17)

- **Не „убивай“ икономически** Хората могат да разорят някого финансово като осуетят някоя сделка или като източат спестяванията му.

Едно такова нечестно поведение по правило се отразява накрая към злодея. „Който умножава имота си с лихварство и грабителство, събира го за този, който показва милост към сиромасите.“ (Пр. 28:8).

Но когато Бог е част от нашия живот, тогава сме много добре.

Защото в Притчи се казва: „*Благословението Господно обогатява и трудът на човека не ще притупа нищо.*“ (Притчи 10:22)

Истинското богатство

За болшинството от хората идеята за богатство е ограничена до светското богатство. Ако човек може да изчисли парите си с милиони, той се счита за богат. Докато е истина, че парите ще купят нещо, което светът има за размяна, това все пак не съставлява истинско богатство.

Истинско богатство може да бъде намерено само в религията на Исус Христос. В нея и само в нея може да имаме нещо, което е дълготрайно. Всичко, което този свят дава е преходно. Земните богатства са кратковременни. Като цвета на тревата ще преминат. В най-добрия случай могат да бъдат

от полза само до смъртта. Но естеството на истинското богатство е различно. Въпреки внезапното му откъсване от нас чрез смъртта, само увеличава своята стойност. И докато пътуваме през този отвратителен и окаян свят, пълен със скръб и безпокойство, то дава радост и мир, който е неописуем. С тази радост и мир, които притежаваме, мисълта за изпитания и обърканости изчезва. Тогава ще бъдем щастливи в Христос през всяко време.

За мнозина получаването на това истинско богатство е отлагано. Те разсъждават, че ще бъде по-добре да почака известно време. Мислят, че когато поостарееят и грижите не ги притискат така много, ще отделят време да потърсят истинското богатство. Но уви! Колко малко са тези, които го намират, докато Исус е казал: „*Първо*

търсете Божието царство.“ В младост трябва да бъдем „*богати с вяра и наследници на царството*“. Младите хора обикновено мислят, че за да станат Христови последователи, трябва да се откажат от всички радости и удоволствия на живота, да имат намръщено лице, от което занапред няма да се излъчва никаква усмивка. Истина е, че трябва да се откажем от удоволствията и пътищата на света, но когато откажем всичко заради Христос, получаваме обратно много повече, отколкото е трябвало да откажем. О, неописуема е действителната радост, която има в служенето на Исус! „*Око не е видяло, нито ухо чуло, нито на ум е дошло някога на човек за това, което Бог е приготвил за тези, които Го обичат.*“ Ние всички можем да кажем: „*Вкусете и вижте, че Господ е благ.*“

У. Перин

Честният Ейб

Семейството на това момче по волята на обстоятелствата живеело в горски пущинак и нямало почти никакво имущество. Когато дошло време да се учи на грамотност, Ейбрахам нямал нито книги, нито мастило. Учил се да пише върху изтъркана до побеляване дървена лопатка.

Когато Ейбрахам пораснал, намерил работа в магазинче в града, което се намирало наблизо. Отначало той бил просто ресилен, помагал да разтоварят товарите, а след това, когато хазаинът забелязал неговата старателност, започнал да му дава потговорна работа.

Скоро на Ейбрахам му поверили касата. И ето, веднъж пресмятайки в края на деня прихода, забелязал, че в касата се намират повече пари, отколкото са сложени. Ейбрахам започнал да си припомня всички купувачи, количеството и стойността на покупката им. Накрая се сетил как е станало: една стара жена забравила да си вземе рестото. А в този момент дошъл поредният купувач и отвлекъл вниманието на Ейбрахам.

Вероятно сред момчетата и младите хора биха се намерили такива, които биха се зараждали на откритието. Със забравените от друг човек пари биха могли да си купят нещо за себе си. Нали това дори не е кражба – забравил го някой, и толкова... Но Ейбрахам

от малък бил възпитаван, макар в бедност, в честност. Родителите му били дълбоко вярващи хора и тази вяра предали на своя син.

Ейбрахам, веднага, не гледайки на дъждовното време, се отправил към старата жена, оставяйки в магазина парите си. За щастие, знаел къде живее тя. Как се зарадвала! Зарадвала се на върнатите пари, тъй като била бедна. Но още повече тя била поразена от честността на Ейбрахам.

Много хора узнали за постъпката на Ейбрахам, слухът за нея се разпространил много бързо. И от

тогава така и го наричали: „Честният Ейб“.

А когато пораснал и възмъжал, станал президент на Съединените американски щати – Ейбрахам Линкълн – когото уважавал целият свят.

Честността е най-добрата линия на поведение

- Прегледа ли внимателно тази сметка, Джеймс?

- Да, сър.

- Някаква грешка?

- Откривам две грешки.

- Я да видя.

Младият човек подаде на работодателя си един дълъг списък, който беше поставен върху бюрото му за преглеждане.

- Тук има една грешка от десет долара в калкулацията, която те са направили в техни уцърб и други десет долара в общия сбор.

- Също в техни уцърб.

- Да, сър.

Търговецът се усмихна по един начин, който направи впечатление на момчето като особен.

Двайсет долара в техни уцърб – отбеляза той с един вид приятна изненада. – Трябва да имат доверени служители!

В онези дни дваайсет долара бяха много пари.

- Да коригирам ли сумата? – попита момчето.

- Не; нека те сами коригират собствените си грешки; не проверяваме сметките в полза на другите – отговори търговецът. – Ще дойде време да коригират онези грешки, които открият.

Нежните морални чувства на момчето бяха поразени от една такава неочаквана забележка. То беше син на една вдовица, която го беше научила, че да бъде справедлив, е дълг на човека и че винаги „честността е най-добрата линия на поведение“.

„Нека те коригират собствените си грешки.“ Тези думи направиха силно впечатление върху ума на Джеймс. Когато за първи път бяха изговорени от г-н Карман, със значението, което той им даде, както вече казахме, Джеймс се почувства възмутен. Но щом ги премисли отново, си спомни, че този човек стои много високо в оценката на майка му, и помисли, че може би нещата бяха

достатъчно почтени в търговията, г-н Карман едва ли беше човекът, който да върши неправда.

„Може би това е похват в търговията – си помисли той, – но не изглежда честно. Не мога да повярвам това за него.“

Господин Карман имаше подход, с който спечели сърцето на момчето и естествено се грижеше да го направи експерт в това, което можеше да върши по най-благоприятен начин.

„Иска ми се той да беше коригирал тази грешка“ – си каза многократно Джеймс, когато се поздравяваше за собствената си добра участ да бъде приет във фирмата на г-н Карман. „Това не изглежда право, но то може би е похват в търговията.“

Един ден Джеймс отиде до банката да осребри един чек. При броенето на парите откри, че касиерът беше му платил петдесет долара повече. Така той се върна на гишето и му каза за неговата грешка. Касиерът му благодари и Джеймс се върна в магазина със съзнанието, че е извършил добро.

- Касиерът ми плати петдесет долара повече – каза той на г-н Карман, когато му подаде парите.

- Наистина ли? – отговори последният с лека промяна в изражението и бързо преброи банковите сметки. Деликатността увехна щом последната сметка излезе изпод пръстите му.

- Няма грешка, Джеймс – тон на разочарование имаше в гласа му.

- О, аз им върнах петдесет долара. Не беше ли право?

- Глупак! – извика г-н Карман. – Не знаеш ли, че грешките на банката никога не са правилни? Ако касиерът беше ти платил петдесет долара по-малко, това нямаше да бъде право.

Джеймс се изчерви при този упрек. С чувство на покорност той реши, че когато от банката му

дадат повече, ще донесе цялата сума на своя работодател и той да прави каквото иска.

„Нека хората внимават за собствените си грешки“, каза г-н Карман. Не се случи на него, че ако неговият престъпен съвет бъде приет, той самият да бъде в близко бъдеще жертва, понеже уроците по нечестност обикновено се връщат.

Не след дълго, след като беше получил мъмрението от своя работодател, Джеймс броеше заплатата си и видя, че му беше надплатено. Какво да прави сега?

„Трябва да помисля за това“, каза Джеймс, като сложи парите в джоба си. „Ако това е право в една сметка, то е право и при друга. Господин Карман не коригира грешките, които хората правят в негова полза и не може да се оплаква, когато правилото работи срещу него.“

Два месеца по-късно г-н Карман повтори същата грешка и Джеймс запази надплатеното с по-малко колебание от преди.

„Нека той коригира собствените си грешки“, каза той решително; „това е учението, което действа спрямо другите хора и той не може да се оплаква, ако е принуден да изплати същите пари, които е сложил в „обръщение.“

От това време фините морални чувства на Джеймс бяха притъпени и съвестта му го тревожеше, но малко. Скоро започна да желае притежаването на неща, за които не беше способен да плати.

Джеймс имаше добра търговска квалификация. Това хареса на г-н Карман. Той видя, че младежът беше интелигентен, прилежен и тактичен с клиентите. По тази причина той го издигаше и преди да имаше осемнайсет години, зае най-отговорното място в магазина. Но Джеймс беше научил нещо повече от своя работодател, освен тайната да върти търговията.

Той беше научил да бъде нечестен. Не чакаше да бъдат направени грешки в негова полза, но по-скоро ги пораждаше по различен начин и забърка сделките на един обширен бизнес, в който му имаха абсолютно доверие.

Това продължи докато търговецът получи едно писмо, което събуди подозренията му. Младецът беше обвинен в неподдржане на най-уважаваната компания и харчене пари твърде нашироко за един чиновник със съвременна заплата.

С променено изражение господин Карман погледна Джеймс, чието сърце почти спря да бие. Беше му ясно, че е в дълбоко затруднение. Как се уплаши от разкриване и наказание! Излагането ще го опозори и погуби и ще смаже до смърт овдовялата му майка.

Тази вечер на вечерята госпожа Луис, майката на Джеймс, забеляза, че синът ѝ не яде, и че лицето му беше обезпокоено.

- Ти не си добре – каза тя. – Може би малко почивка ще ти помогне да се чувстваш по-добре.

- Няма нищо, малко главоболие; ще легна на канапето във всекидневната за малко.

- Става нещо с него, нещо повече от главоболие – помисли г-жа Луис.

Джеймс излезе на разходка без да има някакво намерение, а само за да избяга от присъствието на майка си. Накрая разходката му го доведе близо до магазина на г-н Карман, където продължаваше да свети.

- Какво можеше да означава това? – се запита Джеймс и нов страх пропълзя в треперещото му сърце.

Той се заслуша до вратата и прозореца, но не можа да чуе вътре никакъв звук. В това време г-н Карман нервно проверяваше книгата. И той откри измама за над шест хиляди долара.

Сутринта, когато Джеймс срещна майка си на масата за закуска, странно промененото лице на младежа вся тревога в сърцето ѝ. Той млъчеше и отбягваше всички нейни въпроси. Докато още стояха на масата, звънецът на врата-

та извънзвуча силно. Звукът стресна Джеймс и той обърна нервно главата си да чуе.

- Кой е? – попита г-жа Луис.

- Един господин, който иска да види господин Джеймс – отговори момичето.

Джеймс стана веднага и излезе в хола, затваряйки вратата на трапезарията, както правеше. Г-жа Луис изчака за момент. След това изтича в коридора, но Джеймс не беше там. Той беше излязъл с полиция, дошъл да го арестува.

Бедната майка присъства в съда и заради, когато чу доказателствата за вината на сина ѝ. Председателят съдия се обърна към подсъдимия и попита дали има да каже нещо – защо не трябва да бъде произнесена срещу него присъда. Затворникът се изправи и каза:

- Угодно ли ще Ви е да поискам моят обвинител да дойде по-близо, така че да мога да гледам него и Вас, почитаеми, едновременно?

Беше наредено г-н Карман да дойде напред. Джеймс го погледна за няколко минути и се обърна към съдията.

- Това искам да Ви кажа, почитаеми (той заговори спокойно и ясно), въпреки че то не може да оправдае престъплението ми, може до известна степен да го извини. Аз отидох в магазина на този човек едно невинно момче. Ако той беше честен човек, не бих стоял днес пред Вас като престъпник.

Господин Карман се обърна към съдията, за да протестира срещу тази, както той я нарече, безобразна нападка срещу неговия характер, но му беше наредено да млъчи. Джеймс продължи с твърд глас:

- Само няколко седмици, след като бях започнал работа в магазина на този човек, по негово нареждане прегледах една сметка и открих грешка от двайсет долара.

Лицето на г-н Карман почервения.

- Вие си спомняте, както виждам – каза Джеймс, – и аз ще имам причина да го помня докато съм жив. Аз попитах дали трябва да коригирам сумата и Вие отговорихте: „Не, нека те поправят собствените си грешки. Ние не прове-

ржаваме сметките в полза на другите.“ Това беше първият ми урок по нечестност. Видях, че сметката беше уредена и г-н Карман взе двайсет долара, които не бяха негови собствени. Почувствах се потресен. Изглеждаше ми толкова грешно нещо. Но скоро след това той ме нарече глупак, когато предадох обратно петдесет долара на касиера в една банка, които ми беше платил в повече в един чек и тогава...

- Мога ли да поискам защитата на съда? – каза г-н Карман.

- Истина ли е това, което момчето разказва? – запита съдията.

Господин Карман погледна объркан. Всички почувстваха, че той беше виновен, водейки нещастния младеж в кривия път.

- Не дълго след това – започна младежът – при получаване на заплата ми, открих, че г-н Карман ми беше платил петдесет цента повече. Тъкмо исках да му върна парите, когато си спомних забележката му, че нека хората да поправят собствените си грешки и си казах: „Нека той открие и поправи собствените си грешки.“ Тогава аз нечестно задържах парите. Отново се случиха същите неща и отново задържах парите, които не бяха мои. Това беше началото на злото, поради което съм тук. Ако той беше показал някаква милост към мен, можех да си премълча и да не се защита.

Младецът покри лицето си с ръце и седна надвит от чувствата си. В залата имаше няколко непомрачени очи. В тишината, която последва, г-н Карман извика:

- Почитаеми, трябва ли характерът ми да бъде така опетнен от думите на един криминалист? Право ли е това?

- Вашата тържествена клетва, че това обвинение е невярно – каза съдията, - ще изчисти репутацията Ви пред очите на хората.

При тези думи Джеймс Луис стана отново. Това беше единственият благоприятен случай за нещастното момче и съдът беше задължен от хуманност да го изслуша. Обръщайки очите си към г-н Карман, той извика:

- Нека се закълне, ако смее!

Господин Карман се посъветва с адвокатата си и се оттегли.

Тогава съдията се изправи, за да произнесе присъдата.

- Като вземаме предвид Вашата младост и изкушенията, на които в тази ранна възраст сте били подложени, съдът Ви дава най-леката присъда – една година затвор. Но нека сериозно да Ви предупредя срещу някои по-нататъшни стъпки в пътя, който сте поели. Престъплението не може да има действително извинение. То е зло в очите на Бога и човека и води до страдание. Когато Вие ще излезете от затвора и ще продължите отново напред, имайте го за принцип: по-добре да умреш, отколкото да извършиш престъпление!

След една година, когато Джеймс Луис излезе от затвора, майка му беше умряла. Нейното бледо лице повехна от деня, когато го видя да преминава в съдебната зала, и той никога вече не я видя отново.

Десет години след това Джеймс четеше вестник в един далечен западен град. Той имаше спокойно, сериозно лице и поглед като на един, който знае какво е страдание и изпитание.

- Най-после предаден на съда! – каза той на себе си с дълбоко чувство. Осъден за цената на открит фалит и изпратен в затвора. Толкова за човека, който в ранните години ми даде първия урок по престъпност. Но благодаря на Бога за друг урок – думите на съдията, казани ми преди толкова години, съм ги запомнил: ПРЕСТЪПЛЕНИЕТО НЕ МОЖЕ ДА ИМА ДЕЙСТВИТЕЛНО ИЗВИНЕНИЕ. ТО Е ЗЛО В ОЧИТЕ НА БОГА И ЧОВЕКА И ВОДИ САМО ДО СТРАДАНИЕ. КОГАТО ИЗЛЕЗЕШ ОТ ЗАТВОРА И ПРОДЪЛЖИШ ОТНОВО НАПРЕД, ИМАЙ ГО ЗА ПРИНЦИП: ПО-ДОБРЕ ДА УМРЕШ, ОТКОЛКОТО ДА ИЗВЪРШИШ ПРЕСТЪПЛЕНИЕ!“ И аз съм пазил тези думи в сърцето си, когато е изглеждало, че няма начин да се избегне, освен чрез престъпление. И Бог ми помага. Ще ги помня докато съм жив!

Историята на една песен

Хорацио Спафорд бил богат човек и един ден през 1876 г. решил със семейството си да отидат на едно пътуване. Ще пътуват от Ню Йорк до Лондон и ще прекарат известно време в Англия. Докато се качвали на кораба, за да пътуват през Атлантическия океан, дошло предложение за работа, поради което той не могъл да пътува със семейството си и останал в Ню Йорк. Съпругата му и трите му дъщери заминали за Англия. По пътя излязла силна буря и при тази буря корабът потънал. Спасили се няколко души. Когато жена му пристигнала в Англия, изпратила му телеграма. В телеграмата пишело: „Единствена аз съм спасена. Трите дъщери загинаха нещастно.“ Той веднага се качил на следващия кораб, който заминавал за Англия. Казал на капитана, че иска да знае къде точно са загинали неговите дъщери. Можете ли да си помислите какво е минало през ума на този човек? Когато дошли до мястото, капитанът му казал: „Това е мястото.“ Той излязъл на палубата. И в този момент Хорацио Спафорд написва тези думи: „Когато мир като река ме намери по моя път, когато скръб ме връхлети като морски вълни, каквато и да е съдбата ми, Ти ме учиш да казвам: Добре е за мен.“

Мир сладък ли като река

Мир сладък ли като река ме пои
ил' скръб кат' вълна ме круши,
Христе, Ти ме учиш да казвам смирен:
Все добре, все добре е за мен.

Припев: Все добре е за мен.
Все добре (2) е за мен.

Дали в изкушение или всред беди,
мен вяра гореща крепи.
Христос за мен слаби бе зверски сразен
и кръвта Си проля зарад мен.

Трехът ми - о, радост в таз мисъл живеи -
грехът ми изцяло отнет.
Виси там на кръста с Христос пригвозден,
а живот веселба са за мен.

Исусе, нек' скоро изправен пред Теб
аз видя лице със лице
как царството Свое управляваш сам,
че за мен по-добре ще е там.

Упреците убиват любовта

Заяждания и критика често стават постоянни спътници на семейния живот. Какви са последствията от неоснователните упреци за съпрузите и децата?

главата. Тя дори го упрекувала за това, че носът му не бил прав, а долната му устна изпъквала напред, че изглеждал като болен от туберкулоза, че ръцете и краката му били много големи, а главата много малка.

Съпрузите Линкълн били противоположни във всички отношения: по възпитание, произход, темперамент, склонности и мироглед. Постоянно се дразнели един друг. Гневът на г-жа Линкълн намирал израз не само в думи - до нас са достигнали множество достоверни ис-

натяквания и яростни глупави постъпки на жена му? В едно отношение - да, променили го. Те определено променили отношението му към нея. Заставили го да съжалява за нещастния си брак и по възможност да избягва присъствието на жена си. Г-жа Линкълн, в края на краищата, полудяла. Психиатърът веднъж попитал придирчивата жена: „Ако Вие по всяко време унижавате своя мъж, нима мислите, че той Ви обича? Когато му се иска да узнае повече за своите недостатъци, нека отиде при психиатър и да го възненавиди затова, че му открива истината. Вие в никакъв случай не сте длъжна да си позволявате да провокирате неговата ненавист.“

Голямата трагедия в живота на Ейбрахам Линкълн бил неговият брак. В течение на почти четвърт век госпожа Линкълн досаждала със забележките си и измъчвала мъжа си. Тя безкрайно му изразявала недоволството си и вечно го критикувала; всичко в него, по нейно мнение, не било както трябва. Бил се прегърбил и ходил непохватно, премествайки краката си като индианец, без да ги сгъва в коленете. Тя роптаела, че в походката му няма пружиниране, в движенията му изящество. Демонстрирала му маниера как да се държи и изисквала при ходене да поставя стъпалото ниско, както са я учили в пансиона. Не й се нравило, че огромните му уши стърчали под прав ъгъл към

теории за нейните глупави постъпки. Ето един от подобните случаи.

Една сутрин, когато съпрузите закусвали, Линкълн направил нещо, което предизвикало у жена му силно раздразнение. Какво именно е направил, досега никой не е узнал. Но г-жа Линкълн в пристъп на гняв плиснала чаша с горещо кафе в лицето на мъжа си. И това станало в присъствието на чужди хора. Линкълн нищо не й казал. Седял унижен и тих, докато една прислужничка не му избърсала с мокра кърпа лицето и дрехата.

Променили ли Линкълн всичките тези заяждания,

Жената също я разстройва критиката и намирането в нея на недостатъци. Не доставя радост да поддържа чистота в дома, да се грижи за децата и да готви ядене за мъж, който „възнагражда“ нейните усилия с критика.

Децата също страдат от напрегнатата обстановка. Те може да не слушат или да не разбират думите, но домашната атмосфера, мълчанието, мрачното настроение и потиснатия вид на родителите подсказват на децата, че не всичко е наред в дома. Поставяйки под угроза чувството за безопасност и защитеност, така необходимо на детето, възникват тревога и нервни срывове.

Да бъдеш признаван такъв, какъвто си, е основна човешка потребност и докато тя не е удовлетворена, не намираме покой. Неуважението към личността ранява гордостта, наврежда чувството за собствено достойнство и предизвиква протест. На първо време враждебността може да се изрази в ответни резки думи или да приеме форма на раздразнителност, упорство, леност, необщителност, сухо отношение, мълчание, отчужденост и т. н. Колкото повече един съпруг упреква, оплаква се и критикува, толкова по-силно в другия нараства протестът. Човек, който се чувства непризнат, не оценен по достойнство, вероятно

ще се стреми да прекарва времето вън от дома в търсене на този, който ще го приеме и обича такъв, какъвто е. Възмущението и протестът често го подтикват да постигне признание на всяка цена.

Мъжът и жената трябва всякога свободно да обсъждат безпокоящите ги въпроси, но това обсъждане не трябва да носи характера на пряма атака. Верният способ да се отслаби любовта на другия – говори му твърде често за неговите недостатъци. Педантичното отбелязване на недостатъците е смърт за любовта. За да се чувствате обичани, трябва да чувствате, че ни разбират, не ни критикуват и не ни осъждат.

Всяка мъдра жена съгражда дома си, а безумната го събаря със собствените си ръце.
(Притчи 14:1)

По-добре да живее някой в ъгъла на покрива, нежа ли в широка къща със свадлива жена.
(Притчи 21:19)

Непрестанно капане в дъждовен ден и жена крамолница са еднакви. (Притчи 27:15)

Кой може да намери добродетелна жена? защото тя е много по-ценна от скъпоценни камъни. Сърцето на мъжа ѝ уповава на нея и не ѝ му липсва печалба. Тя му донася добро, а не зло, през всичките дни на живота си (...) Отваря устата си с мъдрост и законът на езика ѝ е благ.
(Притчи 31:10-12, 26)

Мъже, обичайте жените си и не се огорчавайте против тях. (Колос. 3:19)

Сквернословие- то е опасно за здравето

За физическото състояние на човека ние съдим по външния вид – по това как изглеждат очите му, косата, кожата, каква е осанката му и т. н. За духовността на човека говорят неговите постъпки. А степента на нравствената чистота мигновено може да се определи по речта.

скверните слова, той никога не би ги произнесъл.

Много от нас считат, че псуването е стара руска традиция. В действителност сквернословие-то в Русия приблизително до XIX век не само че не е било разпространено дори на село, но много дълго се е явявало като углавно наказуемо! Още при руските царе Михаил Фьодорович и Алексей Михайлович човек, който ругае с псувня, го подлагали на публичен бой. А народната мъдрост потвърждава и заявява, че в семейството на сквернословца няма мир, а самата склонност към псуване всякога се придружава и с други пороци – като се започне с алкохолизъм и се свърши с всевъзможни форми на битова агресия. Да се доказва тази мисъл не е необходимо – достатъчно е да се огледаме наоколо. Подобна гледна точка се е оформила, укрепила и съществувала дълго време във вид на традиция в течение на първите десетилетия след покръстването на Русия и следователно е свързана с религията. Да видим какво значение придава Библията на думите.

„В началото бе Словото (...) и Словото беше у Бога.“ (Йоан 1:1) Човекът е създаден по Божия образ и също владее словото, без което е невъзможно мислене. Апостол Павел пише на християните в град Колос: **„Но сега и вие отхвърлете всичко това:**

Речта – това е, от една страна, ярката, „парадната“ част на личността на човека, свидетелстваща за неговото възпитание, образование, вкусове. От друга страна, днес вече е очевидно, че речта е настоящето информационно оръжие, което може да разруши с удара си и духовното, и физическото здраве на човека. Най-печалното е, че често хората с помощта на словото се занимават със саморазрушение, без да подозират това.

Докторът биолог Иван Борисович Белявский се опитал да изясни по какъв начин влияе на човешкия организъм не някакъв блок огромна информация, но отделни думи. Неговите седемнайсетгодишни изследвания, към които постепенно се присъединили цяла група колеги, не просто се увенчали с успех, а са най-съвременно откритие. На учените се удало да докажат с математическа точност, че всяка дума носи енергетичен заряд. И ето че самата дума въздейства на нашите гени или продължава младостта и здравето, или приближава болести и ранна смърт.

Очевидно, че разните думи са „заредени“ по различному, при

което, както в обикновената физика, зарядите могат да бъдат само два: или положителен, или отрицателен. Така, ето, любимата в нашето отечество псувня е със знака „минус“. Още през 90-те години споменатата група учени издаде книга, в която се привеждат маса примери свързани с наблюдаването на конкретни хора.

Изследваните в течение на няколко години две групи хора на еднаква възраст, от които едната – принципно сквернословна, а втората – такива, които се обхождат без остри думи, показала, че у псуващите много бързо се появяват възрастови изменения на клетъчно ниво, а след това и разни заболявания. Във втората група картината била напълно противоположна. В частност, организъмът на петдесетгодишна учителка по руски език без оглед на нервната ѝ работа, се оказала по-млада от паспортната си възраст с 13 - 15 години!

По такъв начин още веднъж било доказано, че в скверната дума се крие огромна разрушителна сила. И ако човек може да види какъв мощен отрицателен заряд, слово-ударна вълна от взривяваща се бомба, се разпространява във всички посоки от

гняв, ярост, злоба, хулене, срамно говорене от устата си“ (Колос. 3:8), защото всеки, който употребява скверни думи, оскърбява не само Бога, но и Божия образ в самия себе си, подлагайки го на разрушение на всички нива – от физическо здраве до духовно състояние! Нали самият живот свидетелства за това, че сквернословието всякога става началото на път към по-голямо зло.

Но борбата със сквернословието все пак се води. В Русия излезе закон за забрана на ненормативната лексика в произведенията на изкуството, в народното творчество, в театралните постановки, на концерти и други зрелищно – развлекателни мероприятия, а също при показване на

Сквернословието разрушава живота

3 февруари се отбелязва като Международен ден за борба с ненормативната лексика. Още 150 години назад В. И. Дал записа в своя знаменит речник поговорката: „Думата не е пушка, а от нея хората погиват.“ Днес с псуване се разговарят ученици, млади хора, възрастни мъже и жени. Чува се от екрана на телевизора. Толкова ли е безобиден този вреден навик?

Причините за псуване се явяват далеч не само раздразнението и гневът. „Гнилите“ думи станали част от всекидневната реч. Сквернословието се употребява не само при общуване на възрастни, но и в разговарянето на родители с малки деца. „Невинният“ навик да се употребяват цинични думи доведе до това, че много ги използват за свързващи думи, вмъквайки ги между всяка нормална дума.

От старо време сред руския народ псувнята се нарича сквернословие. От думата „скверен“. А с каква лекота хората се отнасят към ругането, към гневните думи! Те явно са убедени, че в това няма нищо страшно. Но давайки право на скверната дума, ние улесняваме пътя за скверни дела и постепенно обезобразяваме своя духовен мир. „Сквернословието – това

е склонност към съвършено лоши постъпки“ – е казал Аристотел. Не напразно в древността сквернословците са ги изгонвали от обществото като прокажени. „Да говориш нецензурирани думи значи да се миеш с кал.“ (Пословица) Ругането – това е явна проява на зло в човека. Ако по-рано псувнята е била главно специфичен език на престъпници, пияници, проститутки и други „отпускащи се“ лица, то сега всичко коренно се промени.

В основата на сквернословието лежат такива проявления на душата, като ненавист, гняв, завист. Псуване, обиди, остри забележки дълбоко раняват човека. Спомнете си, когато вас самите грубо са ви наругали – сърцето започва да бие силно, кръвта нахлува в лицето, настроението се разваля. В края на краищата обидата води към стрес. Стресът – към нервно разстройство, а последното – към съвършено конкретни белези: екзема, язва на стомаха, рак, инфаркт и инсулт. Продължителният стрес, когото могат да провокират постоянни унижения от грубия началник или грубия съсед, води до психически разстройства, към снижаване на имунитета.

Как да се борим със сквернословието

За съжаление, забраните никога не са решавали проблема.

филми в кинотеатри.

Провеждат се научно-практически семинари за студенти и преподаватели във висши учебни заведения, където се обсъждат причините за „ругателната епидемия“ и пътя за изкореняване на сквернословието в нашето общество.

Но колкото трудно е за човек със свои сили да се бори с псуването, пиянството и други зависимости, така трудно е и да променят своята реч тези, за които караницата е станала привичка. Но да се борим с това непременно е нужно. Апостол Павел пише на християните: „Отхвърлете и вие всичко това: гняв, ярост, злоба, хулене, срамно говорене от устата си“ (Колос. 3:8). Осигурете си Божията помощ в борбата с този вреден навик. Искайте от Бога с проста молитва да ви избави от това зло и вярвайте, че Бог ви слуша и ще ви даде сили да противостоите на сквернословието. И така, „никаква гнила дума да не излиза от устата ви, но това, което е добро **за назиждане според нуждата, за да принесе благодат** на тези, които слушат“ (Ефес. 4:29). Нека всички думи, които произнасяте, да носят благодат на вас и на вашите близки!

(Превод от руски)

КИСЛОРОД

Харолд Монтрозе

Съгласно една публикация на American Physiological Society (американско общество за психология) едно актуално изследване е стигнало до неокончателния резултат, че една енергична разходка подобрява притока на кръв към мозъка. Изследователи от Института за движение и екологична медицина на Texas Health Presbyterian Hospital в Далас са открили, че при жени над 60 години, които три или четири пъти седмично правят енергична разходка, при нея притокът на кръв към мозъка се покачва с 15 процента. По-нататъшни изследвания дават да се предположи, че телесното движение при по-възрастните подобрява функциите на мозъка. Учените впрочем не са съвсем сигурни защо е така. Някои неща обаче знаем със сигурност: мозъкът не е единственият орган, който има полза от едно по-добро снабдяване с кислород. Сърцето, белите дробове, да, практически всяка клетка се зарежда отново с енергия чрез този жизненоважен елемент. Какво мога да направя, за да се погрижа за една екстра доза кислород в моето кръвообращение?

1) Здравните експерти препоръчват яденето на прясна, несготвена храна, която съдържа много комплексни въглехидрати (например плодове, зеленчуци и съответни сокове). Особено препоръчителни са хранителни продукти, които съдържат много хлорофил, антиоксиданти и витамин F (Омега-3 и Омега-6 мастни киселини). Към това принадлежат например зеленчуците с тъмни листа, кълнове, авокадо и орехи.

2) Грижете се за това да дишате чист въздух, като отваряте прозорци в офиса, къщи, така че въздухът да може по-добре да циркулира.

3) Честите физически упражнения, преди всичко навън, засилват способността на сърцето да напompва кръвта в тъканите.

4) Добрите навици при държане на тялото и дълбокото дишане помагат на белите дробове да се разтворят напълно. Това е важно особено тогава, когато човек прекарва много време в затворени помещения, например при работа с компютър.

5) Трябва да следим за качеството на въздуха около нас. Уеб страници могат да ни дадат полезни, понякога изненадващи информации за състоянието на замърсяването на въздуха на дадени места. Понякога едно малко движение може да направи много по отношение на това, което дишаме.

Потвърждение чрез въдъхновеното слово

„Дробовите постоянно издишват нечист въздух и трябва непрекъснато да се снабдяват с чист въздух. Нечистият въздух не дава нужното количество кислород и кръвта се връща към мозъка и другите органи без да е била пречистена. Затова е необходима основна вентилация. Живеенето в затворени, лошо проветривани стаи, където въздухът е гъст и замърсен, изтощава целия организъм. По такъв начин тялото става много чувствително към студа и най-леката простуда причинява заболяване.“ *По стълките на Великия Лекар, с. 183*

„Силата на организма зависи до голяма степен от това колко свеж, чист въздух му се доставя. Стеснени ли са белите дробове, то и количеството на приетия кислород е ограничено. Кръвта е замърсена и последицата е болест.“ *Здравословно живее, с. 157*

„Главната, ако не и единствената причина защо мнозина стават инвалиди, е тази, че кръвта няма добра циркулация и жизненоважната обмяна, която е от толкова значение, не се извършва. Не са доставили на тялото движение и храна на дробовите, която се състои от чист, свеж въздух. Затова кръвта не е оживена и може

само лениво да тече през артериите. **Колкото повече се движи, толкова по-добре циркулира кръвта ни.** Повече хора умират от липса на движение, отколкото от пренапрягане и много повече ръждясват, отколкото се износват. Онези, които са свикнали да се движат на чист въздух, общо взето ще имат едно добро кръвообращение. **Ние сме зависими повече от въздуха, който дишаме, отколкото от храната, която приемаме в себе си.** Мъже и жени, млади и стари трябва да мислят за това, че само тогава могат да притежават здраве и радост от живота, когато имат добро кръвообращение. Каквото и да е заниманието и склонността им, трябва да се възпитат на това – да се движат колкото може повече на свеж въздух. Трябва да го считат като свое религиозно задължение да преодолеят здравословното състояние, което ги задържа здраво въщи и им е ограбило движението на чист въздух.“ *СЦ, т. 2, с. 517 (нем.)*

„Въздух, въздух, скъпоценният дар на Небето, когото всички могат да имат, ще благослови с оживотворящото си въздействие, когато се запази притока му. Кажете му добре дошъл, развийте любов към него и той ще се окаже като скъпоценен успокоител на нервите. Въздухът трябва постоянно да циркулира, ако искаме да го запазим чист. Чрез влиянието на един чист, свеж въздух кръвта ще пулсира здраво през тялото. Тя освежава тялото и го прави силно и здраво. Същевременно ще се почувства нейното влияние и върху мозъка, което води до душевно спокойствие и бодрост. Свежият въздух възбужда апетита, подобрява храносмилането и води до здрав, сладък сън.“ *СЦ, т. 1, с. 729 (нем.)*

ОТ АПТЕКАТА НА ПРИРОДАТА

Ягоди

Ягодите са не само вкусен плод и съставка на много десерти, но могат да се използват и като алтернативно лечебно средство. Изследвания върху техните свойства показват, че те подобряват апетита, влияят положително на храносмилането, притежават диуретични свойства, нормализират солния обмен, утоляват жаждата и способстват за производството на кръвни клетки. Ягодите прочистват кръвта и подобряват обмяната на веществата. Не случайно в народната медицина ягоди се използват често при малокръвие и стомашно разстройство при децата.

Диетолозите определят ягоди като чудесно средство при недостиг на витамини, при хипертония, подагра, атеросклероза, маточни кръвоизливи.

Отварата от плодовете на ягоди се препоръчва като диуретично и слабително средство, което също така помага при необходимост от изпотяване. За тази цел 2 с.л. пресни ягоди се сваряват за няколко минути с 1 чаша вряла вода, запарват се половин час, изцеждат си и се приемат по половин чаша преди ядене.

Ягоди имат свойството да противодействат на различните причинители на чревни инфекции, успешно могат да се прилагат като допълнително средство срещу стрептококите, пневмококите и вирусите на грипа.

Народната традиция съветва с отвара от ягоди да се изплаква гърлото при стоматит и ангина. А отварата от сухи или пресни ягодови листа помага при кръвотечения и хемороиди.

Някои проучвания показват, че ягоди спомагат за прочистване на червата и кръвта, помагат срещу затлъстяване и влияят ефективно на обмяна на йод при базедова болест.

Череша

5. Те са полезни още при артрит, подагра, ревматизъм, защото съдържащата се в тях салицилова киселина притежава обезболяващо действие.

6. В черешите има много целулоза, която помага при дисбактериоза на червата. Плодът подобрява перисталтиката и е ефективен при запек.

7. Черешите помагат при кашлица – за по-доброто отхрачване. За тази цел е най-добре да се сварят на компот (без захар!), който да се пие, докато е горещ.

8. В тях се съдържат повече въглехидрати, отколкото във вишните. Те са богати на фруктоза, която бавно се разгражда в кръвта и затова е особено "лека" за задстомашната жлеза. Благодарение на това са полезни за хората със захарен диабет.

9. Черешите са препоръчителни и за хората със сърдечни заболявания, тъй като попълват недостига от калий, необходим за нормалната работа на сърцето.

10. Те активизират също работата на бъбреците...

Черешите подобряват апетита, укрепват съдовете и извеждат вредните вещества от организма. Това показват съвременните проучвания върху техните свойства. А в древността те са били наречени "птичи вишни", защото хората са забелязали, че птиците ги предпочитат. Лекарите от Изтока са ценили черешите, защото те се усвояват много добре от организма.

Какви са точните причини да ги обичаме:

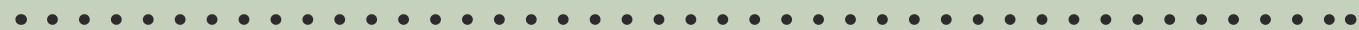
1. Черешите са богати на провитамин А, витамини от група В, витамин С и Р, желязо, калий, натрий, магнезий, калций и фосфор. Те активизират обменните процеси, подобряват апетита и работата на мозъка

и оказват общо укрепващо действие на организма.

2. Благодарение на биологично активните вещества в тях – кумарини и оксикумарини - се нормализира съсирването на кръвта. Те оказват и общо укрепващо действие на организма.

3. Тъмночервените сортове съдържат много антоцианини и каротиноиди – флавоноиди, които укрепват стените на кръвоносните съдове. Затова черешите се смятат за добра профилактика на синините и намаляване на кръвното налягане при хипертония.

4. Черешите помагат и при анемия, тъй като обогатяват организма с желязо.

Чай за засилване на имунната система и очистване от токсини

- 1/2 супена лъжица куркума
- 1/2 лимон нарязан на шайби
- 1 чаена лъжичка настърган джиндифил
- 1 чаена лъжичка мед

Загряваме 200-250 мл вода и изсипваме куркумата и джинджифила. Когато заврат, ги отстраняваме от котлона. Прецеждаме чая и добавяме резените лимон и мед.

Пречистване на кръвта

Седем листа от бяз се нарязват на ситно, слагат се в 300 мл вода

и се варят не повече от 5 минути на тих огън. От отварата се пие 1 чаена чаша, веднъж дневно сутрин, 1 час преди хранене. Курсът на лечение е 30 дни.

Перде на очите

Медената баня е ефикасен народен лек срещу перде на очите. Целебната доза се приготвя, като в 250 мл преварена вода се разтвори една чаена лъжичка чист пчелен мед. Сместа се разбърква добре, трябва да изстине до около 20 градуса и тогава окото се потапя в купичката за една минута. Процедурата се прави два пъти дневно - сутрин и вечер.

Нормално е в първите дни да се чувства лека болка и напрежение в окото. Но това скоро отшумява, а лечението продължава около месец, докато погледът се избистри. По-добър резултат се постига, ако наред с медената баня се пие специална билкова отвара. Тя се приготвя, като една супена лъжица от широколистен жайковляк и една супена лъжица очанка се попарват в 400 мл вряща вода и се оставят да поврят на тих огън 10 минути. Щом отварата изстине, се прецежда и разделя на три дози, които се изпиват сутринта, на обяд и вечерта 10 минути преди ядене.

Вегетарианска кухня

Супа от коприва

Необходими продукти:

3 литра вода
2-3 картофа нарязани на кубчета
1-2 моркова настъргани
1 чаена лъжица сол
1 глава лук
1/2 чаена чаша просо
1 супена лъжица олио
2-3 чаени чаши нарязана коприва

Начин на приготвяне:

Зеленчуците се измиват и нарязват на кубчета. Лукът се задушава по метода *sote* - с малко вода. Сваряват се картофите и морковите, добавя се към тях просото. Когато зеленчуците и просото са сварени, към тях се добавя копривата и супата ври още няколко минути. Добавя се лукът, и щом супата заври, се маха от котлона.

Слънчогледови кюфтета

Необходими продукти:

1 чаша смляно слънчогледово семе
1-2 средни картофа
1 глава лук
1 морков
2 чаени лъжици зехтин
1/2 чаена сол

Начин на приготвяне:

Нарязваме лука на ситно и настъргваме моркова на ситно ренде. Задушаваме ги с малко вода и накрая добавяме зехтина. Отделно настъргваме картофите на ситно ренде и ги изцеждаме от течността. Съединяваме всичките съставки и оформяме кюфтета. Пекат се 30 минути на 180 градуса.

Чужденецът в катедралата „Свети Петър“

На прага на вратата той се спря и огледа наоколо невярващ. До него коленичи една жена съвсем спонтанно и потъна в молитва. Почувства силно желание да постави ръката си върху главата ѝ, но може би ще е неподходящо. Така продължи пътя си.

„Тотално опрощение“ беше обещано на онзи, който прекрачи през святата врата. Когато чужденецът размисли върху това, засмя се горчиво. Защо беше дадена голямата жертва пред 2000 години, щом като явно е толкова просто да се постигне опрощение на греховете? За кого впрочем? - се запита той и поклати объркан глава. Колко ли много хора бяха минали през тази врата, която беше отворена всичко преди няколко десетки години? И колко ли хора още щяха да последват? Хиляди? Милиони? Представата за тези маси го изплаши. Никой ли от тях не беше чел Писанието? На никого ли не беше ясно какво означаваше това за христиияните?

Учудващ се, бавно крачеше по прекрасния мозаичен под. Красотата и блясъкът на тази църква почти спираха дъха му. Минаващите край него посетители едва ли обръщаха внимание на бедно облечения чужденец. Включително и те бяха надвити от впечатленията. Най-големите майстори-строители в световната история бяха създали тук уникално дело на изкуството и при все това то беше само едно ново златно теле за поклонение.

Сега чужденецът застана пред Микеланджеловата „Пиета“. Трогнат до сълзи наблюдаваше прочутото дело на ваятелното изкуство, което беше създал като дваисетипетгодишен. На младия Микеланджело действително му се беше удало да направи чувствата видими в камък. Преди години един мъж беше атакувал статуята с чук и я повредил. Уплашен от това на какво могат да бъдат способни хората, чужденецът помисли, че още по-лошо е, което взаимно си правят един друг. В сравнение с това повреждането на

„Пиета“ беше без значение. Не се ли оглеждаше в постъпката на мъжа, който искаше да я разруши, цялото общество с неговите проблеми?

Чужденецът продължи по-нататък в главния кораб. Какво величие, какво богатство, мислеше той! Колко много хора, които всеки ден се борят за преживяване биха могли с това богатство да водят едно подобно безгрижно съществуване, както жителите на Европа и Северна Америка! Колко много биха могли с това всеки ден да дават на децата си нещо за ядене и нямаше повече да гледат с големи, безнадеждни очи и с измършавяло тяло!

Злато, навсякъде злато. Нищо и никой не беше пощаден, всичко беше покрито с него. Струваше му се на чужденеца като че ли на някои от светците дори устата беше запушена със злато, за да не могат да кажат нещо срещу това преизобилие. За един човек като Франциск от Асизи, който беше предпочел бедността пред богатството, за да се подчини на Божието Слово и воля,

На Бог или на Урбан VII, на папата, който се беше увековечил почти на всяко място на олтара. Колко суетен и арогантен трябва да е бил този човек, мислеше си чужденецът, и погледна объркан към многобройните семейни гербове и картини на семейството на папата, които тук бяха поставени уж за слава на Бога.

Всъщност тези папи бяха еднакви. Цялата черква беше пълна с изкусни произведения, които бяха създадени в тяхна чест. Мраморни гробници, златни завеси, слонова кост и други богатства свидетелстваха за един нито скромен, нито богобоязлив живот. Както всички папи, и сегашния папа църквата го беше назовала наследник на Петър, който въплъщава властта на небето. Така църквата най-малкото я беше продала властта на човек.

Каква ужасна заблуда, мислеше чужденецът! Само Бог единствен притежава всичката власт и освен Него никой. Петър само имаше задачата да известява Божия Син. Той трябваше да вложи в сърцето им какъв подарък им е направил Бог със Своя Син, опрощение, мир и вечен живот! Но хората стъпкаха с крака този подарък.

Но това не е достатъчно: На една друга колона можеше да се види копието, което уж било носено от един войник от езекуторския отряд. Чужденецът преглътна. Беше ли поклонението на тази реликва действително всичко, което хората със собствения си ум бяха измислили? Почувства, че му се завива свят. Трябваше да се опре, при това докосна мястото, където копието беше. Го беше проболо. Покри с ръце лицето си. Какво беше станало сега? Започна тихо да плаче. Срамуваше се, че всичко тук се вършеше в Божието име.

бяха издигнати позлатени паметници. Ако оживееше, това би било за него като удар в лицето. Явно никой не беше разбрал нещо от това, което той искаше да предаде на хората. Какъв позор и оскърбление!

Бавно чужденецът продължи. Изглеждаше като че всяка нова крачка му ставаше все по-трудна. Спря пред една от многобройните колони. Беше статуята на Петър. От стотици години вярващите целуваха дясното му стъпало. Петър - мислеше чужденецът - смелият и верен служител. Вероятно би му било повече от мъчително да види как се почита тук неговата статуя и ѝ се покланят.

Сега чужденецът стигна до центъра на църквата - високия папски олтар, който стоеше уж върху гроба на апостол Петър. С тихи стъпки и учудено изражение на лицето той прекрачи олтара. Осемнайсет тона

златен бронз бяха обработени за украсение на балдахина, не по-малко от 18 тона злато!

Изкусната творба беше изключително великолепна, но на кого всъщност беше поставен тук паметник?

Сътвореният разум

Интервю с невролога Питър Лайн за поразителната сложност на строежа на мозъка и за „човекоподобните маймуни“

Когато доктор Питър Лайн започва да говори за сложността на своя отрасъл от науката и човешкия мозък, неговата страст става заразителна. „Сложността на тези съединения е потресаваща“ – казва той. „Около сто милиарда неврони (нервни клетки) и всеки от тях е свързан с хиляди други, а това са около сто трилиона връзки! Има и други компоненти, които играят различна роля. Сложността на строежа на мозъка просто зашеметява!“

По думите на Питър даже една връзка (синапс) притежава потресаваща сложност. „Синапсът – това е отделен свят“ – възхищава се ученият.

Несравним с компютъра

Питър обяснява, че мозъкът е много по-сложен от компютъра.

„Така, ако от електронната схема на компютъра се изключи каквато и да е негова част, цялата система ще бъде неизправна. **Но в мозъка има вградено огромно изобилие:** ако която и да е негова част е повредена, другите области от мозъка могат да поемат някои от нейните функции. Трудно е дори частично да се постигне всичката сложност на строежа на мозъка. Просто немислимо е този удивителен механизъм да е произлязъл в резултат на естествени процеси. Естественият отбор сам по себе си нищо не създава. Например, за да се „подбере“ нервна връзка, нужна е съответната генетична информация, определяща по какъв начин да се „проведе подбор“. Съгласно еволюционните убеждения хаотичните генетични изменения (мутации) са дали началото на нова информация, която би била нужна за естествения подбор – не само за това да се създаде нервна система, например земния червей, но и за това

постепенно да я усложняват, докато в края на краищата не достигне до фантастичното ниво на развитие на човешкия мозък и разум.

Д-р Лайн счита, че това е просто смешно.

„В реалния свят такива хаотични изменения в ДНК водят до дефекти, а не до усъвършенстване. Такъв дефект може да даде определени преимущества за преживяване в определени местности. Например, ако бръмбар, живеещ на ветрената страна на остров, се роди без криле, при него ще има малко шанс да бъде отнесен от вятъра в морето. Но мутациите в мозъка водят до дефекти в мозъка, а не до неговото развитие или усъвършенстване“ – казва той.

„А колко особености на биохимията и физиологията на нервната система досега са ни непонятни! – продължава той. – И ние още дори не сме се приближили до разбиране на мозъка като такъв. Например как предаването на нервните сигнали пуска мислов-

ния процес? И по какъв начин това води до съзнание? Пред нас се открива многослойна картина, поразяваща със своята сложност и тайнственост. Лично на мене ми е невероятно трудно да си представя, че мозъкът може да се появи в резултат на генетични изменения, независимо колко продължителен е бил предполагаемия процес.“

Точката на Бога – „това е смешно“

Какво казва Питър Лайн по повод изследванията, посветени на „точката на Бог“ в мозъка, която се предполага, че кара хората да вярват в Бога?

„От научна гледна точка, самото понятие звучи доста смешно – казва Питър. – Можем да видим какви части от мозъка се активизират при различни ситуации, например когато човек усеща „религиозно преживяване“, но това не означава, че в мозъка има определена област, отделена специално за религиозната опитност – „точка на Бога“. Макар че области от мозъка могат да се активират благодарение активността на невроните, ние не знаем по какъв начин това дава на човека способност да мисли.“

Макар че детството на Питър имало това, което той нарича „недълбоки религиозни наставления“, той разказва: „Аз не познавах Евангелието и не знаех как мога да се спася. **Приемах теорията на еволюцията като задължение, защото обществото ни заставяше да вярваме в това.** Но моите знания за еволюцията не бяха с нищо по-добри от познанията ми за Библията. Трудно ми беше да приема идеята за съществуването на Бога. Всяка система за убеждаване, която би могла да ме заинтересова, трябваше да бъде истинна, нали аз не исках да изразходвам живота си за вяра в лъжлив Бог и за лъжерелигия.“

Питър сериозно се увличал по триатлон и дори успешно вземал участие в състезанията „Железен човек“, но скоро разбрал, че това не му носи удовлетворение. „Някъде в дълбината на душата зна-

ех, че съм грешник – разказва той, но не знаех какво е рай, ад и Бог – реалния. Мислех, че по отношение на смъртта ще се надявам на най-доброто. Но още в ранна възраст разбрах едно нещо: мисълта за създаването на Адам от пръст от Бог и идеята за произхода на човека от маймуна – взаимно се изключват.“

Веднъж размишлявайки над това, Питър се обърнал към Бога: „Ако действително съществуваш, Боже, Ти си достатъчно силен да решиш този проблем.“

Изминали много месеци, когато Питър започнал ученето в университета, посещавал цикъл от лекции, през време на които показвали филм на известния учен, притежателя на три докторски степени д-р Артур Уалдер – Смит. Питър разказва: „Мислех, че слушам еволюционист, но той представяше доказателства против теорията на еволюцията. За мен това беше пълен шок, но неговите думи в действителност съответстваха на това, което вече знаех за науката. Почувствах облекчение. Все пак има Бог. Още тогава дълбоко в сърцето си станах креационист, че светът е създаден от Бога и разбрах, че навярно именно за това християните имат твърда вяра.“

Питър разказва за това, което се случило след няколко месеца след неговото интелектуално обръщане към теорията за сътворението. „Зная, че бях длъжен в този момент да взема решение, иначе рискувах да прекарам вечността в гроба вместо да я прекарам с Господ Исус.“

Но Питър го очаквал шок. В първата църква, която посетил, ставайки вярващ, представяли Дарвин като „велик християнин“. Питър разказва: „В много църкви нямаше какъвто и да е стандарт, свързващ християнството с реалността, стандарт, който би удовлетворил рационално мислещо човек и да предложи някаква разумна доктрина. Но разбрах, че ученията на Библията дават цялостна картина и ето това, което следва да възприема като единно цяло.“

Интерес към „човекоподобните маймуни“

През последните години Питър проявява интерес към човекоподобните маймуни, пише статии на тази тема и е консултант на „Криейшн Министриз“.

Питър обяснява, че определени области от мозъка на човека са задействани в речевия процес и придобиване на езикови навици. Ето, така наречения център на Брок и център на Вернике. По-рано се считало, че в много такива примати, като шимпанзето и горилата, такива центрове отсъстват. Поради това, когато на образци били намерени тези центрове в някои черепи, за които се предполагало, че принадлежат на „човекоподобни маймуни“, класифицирани като *Homo habilis*, еволюционистите не могли да скрият радостта си. Считали, че това същество е владело в крайна степен елементарната реч. „Но – разказва Питър – съвременните изследвания свидетелстват за това, че области, напомнящи центрове на Брок и Вернике има и у съвременните примати, но те изпълняват други функции, никак не свързани с речта. Във връзка с това откритие тези центрове малко ни говорят за нещо.“

Питър особено се заинтересовал от заявленията за човекоподобните маймуни, тъй като, по неговите думи „Хората са наплашени с тази продължителна пропаганда за „еволюцията на човека.“ Той разказва: „Основният въпрос се заключава в интерпретацията. Един такъв факт (например съществуването на „човекоподобна маймуна“) може да разклати вярата на някои хора, но в действителност се оказва, че в него няма нищо особено, ако се погледне в друга светлина. Еволюционистите вадят няколко парчета от черепи и идват до извод, че единият се явява прародител на другия.“

Питър често съветва хората да направят крачка назад и да погледнат към „по-обширната картина“ на еволюционното явление, съгласно което човешкият мозък, при всич-

ката му сложност, се явява само преобразувано водорасло.

Той казва: „Даже ако някой намери човешки черепи в определен ред, как можете вие на това ниво да докажете или да отхвърлите еволюцията на човека? Вие можете да вземете черепи на съвременни хора и да ги подредите в определен порядък, но това никак не е свързано с еволюция. Нужно е също да се вземат под внимание генетичните и биохимичните аргументи.“

Много неща не са това, за което се говори

Един от уроците, усвоени от Питър, е, че такива неща не всякога се оказват това, което се казва. „Да вземем например – казва той – не голяма вкаменелост, известна под названието „хобит“, която беше намерена на индонезийския остров Флорес. **Бързо отстъпиха** от направените в началото изявления, а след това се разглеждат множество други версии. Трябва да бъдем внимателни, доколкото нищо не ни е известно за предшестваша вариация. Нали

при други същества съществува огромна вариация, тогава защо в миналото тя не е могла да има място в човешката раса?“

Неандерталците и Homo erectus се явяват за Питър примери за това как в потомците на Адам са се проявили някои от такива вариации.

„У неандерталците например мозъкът е бил с по-голям обем от средния мозък на съвременния човек. Поради това възможно е да имаме работа с патология. Така резултатите от огромното количество изследвания предполагат, че една от формите на микроцефалин у пигмеите се явява най-вероятното обяснение за анатомията на хобитите.

А такива представители като австралогитеките (например Люси) се явяват за д-р Лайн примери за измрели примати, **които нямат нищо общо с ранните хора**. Между впрочем това признават даже някои еволюционисти. Той казва: „Свържете факта на повишени количества вариации в миналото с патологията, прибавете сега малко демагогия,

значителен дял вземане желаното за действително, склонност към сензация, необходимост да се демонстрират резултати пред финансиращите структури и т.н., и вие ще престанете да се учудвате на тези многочислени изявления. Ако някой намери мнимо недостигащото звено между две свине, това не произвежда фурор. Но с показването на незначителни вариации под формата на зъби в предполагаемите човешки линии ние устройваме поклонение пред предците. От научна гледна точка това е просто безотговорност. И най-жалкото е, че това не позволява на много хора да повярват на Библията и значи да отидат при Христос.

„Християните не трябва да се страхуват от такива открития – заключава Питер. – В действителност нито едно от тях не се оказва „човекоподобна маймуна“, защото Бог е сътворил Адам от земния прах, а не от маймуни, а Ева – от неговото ребро. Ние сме сътворени особено – по Божи образ“ – казва д-р Питер Лайн.

Хората ненавиждат религията, ненавиждат я, дори ако тя почива на истината.

За да се борим срещу това, трябва най-напред да покажем, че религията съвсем не противоречи на разума, че тя заслужава уважение, и да изтъкнем с какво тя го е заслужила.

Трябва да покажем, че религията е достойна за любов, та поне на добрите хора да се прииска тя да отговаря на истината; и чак после трябва да започнем да доказваме нейната истинност.

Религията е достойна за уважение, защото познава истинската същност на човека, и е достойна за любов, защото му обещава истинско щастие.

Нека се отнасяме със съжаление спрямо невярващите. Те и без това са нещастни, щом не вярват. Не би трябвало да ги хулим.

Нека поне да научат каква е религията, срещу която се борят, преди да я нападат.

Блез Паскал, френски математик и физик

Симулация на 1 секунда активност на 1% от мозъка е заета 40 минути на кластър от 82 944 процесора

Кластър (от английски *cluster* - грозд, чепка) представлява група компютри, свързани в мрежа помежду си, за да осигурят повече изчислителна мощ, взети заедно.

Група немски и японски изследователи осъществиха приближителна компютърна симулация на мозъчната активност на мрежата от неврони на главния мозък на човека в мащаб 1% от невронната мрежа в продължение на 1 секунда. Понастоящем това е най-крупният експеримент по симулация на мозъчната активност.

Един процент от главния мозък – това са 1,73 милиарда нервни клетки и 10,4 трилиона съединяващи ги синапси. За да проведат експеримента, учените задействаха 82 944 процесора на суперкомпютъра K и 1 петабайт памет (24 байта на синапс).

Експериментът станал възможен благодарение на програмното обезпечение NEST с "повишени иновационни структурни данни", се съобщава в прессъобщение на Института по физико-химични изследвания в Япония (RIKEN). Тази свободна програмна обезпеченост е достъпна за изследователи от целия свят, така че всеки може да повтори експеримента на собствения компютърен кластър с достатъчен обем оперативна памет.

Секунда невронна активност се разчитала на суперкомпютъра

K с производителност 10,5 петафлопс (четвъртия по мощност суперкомпютър в списъка Топ-500) в продължение на 40 минути. Невните клетки се съединили едни с други по случаен начин. Експериментът не си поставил за цел да изясни каквито и да е нови знания за работата на човешкия мозък, а само да провери ограничеността на технологията на неговата компютърна симулация. В бъдеще програмната обезпеченост ще бъде усъвършенствана и тогава ще могат да се извършват по-осмислени експерименти.

Освен това, учените сега имат представа каква компютърна мощност трябва, за да симу-

лират 100% от човешкия мозък в реално време. Вероятно това ще стане възможно след 10-20 години.

Вижда се колко много превишава мозъкът по съвършенство най-мощните съвременни кластери, зад които стои трудът на огромен брой учени. Можем ли при това да приемем, че този толкова сложен „компютър“ – човешкият мозък е възникнал от само себе си по стечение на обстоятелствата, без участието на разумно същество? Здравият разум протестира срещу такава нелепост. Един много по-висш разум е създал този мозък и целия човек, а именно Бог - Творецът.

Призови Ме в ден на напаст; и Аз ще
те избавя; и ти ще Ме прославиш...
казва Бог.

Псалм
50:15

